

Hodnocení volebního období

6-7

Lázně Mlázovice

10-11

Jan Petřík - Zub

12-13

Bělohradské listy

Časopis Bělohradu a okolí

Vydáno 26. 11. 2010 • Ročník X • Cena 16,- Kč

6 / 2010

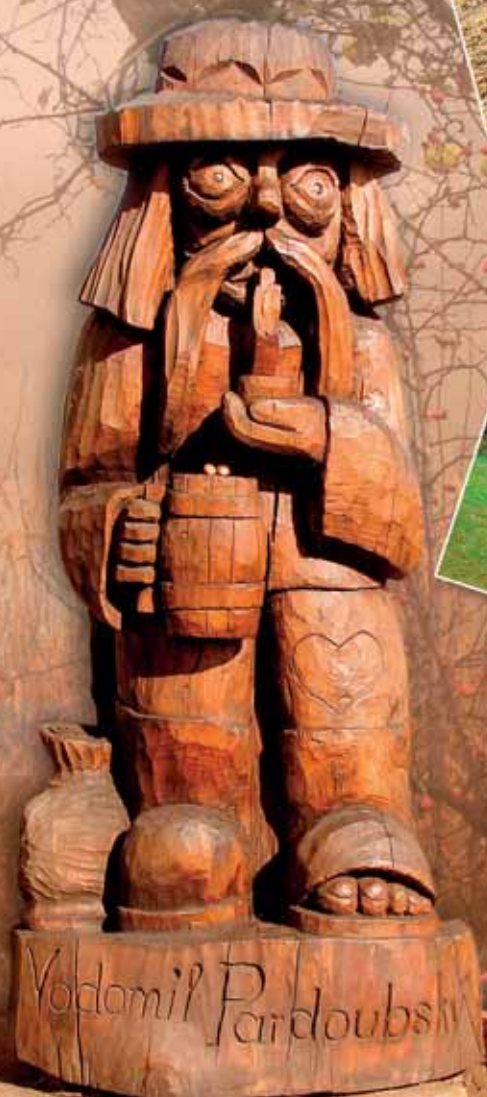
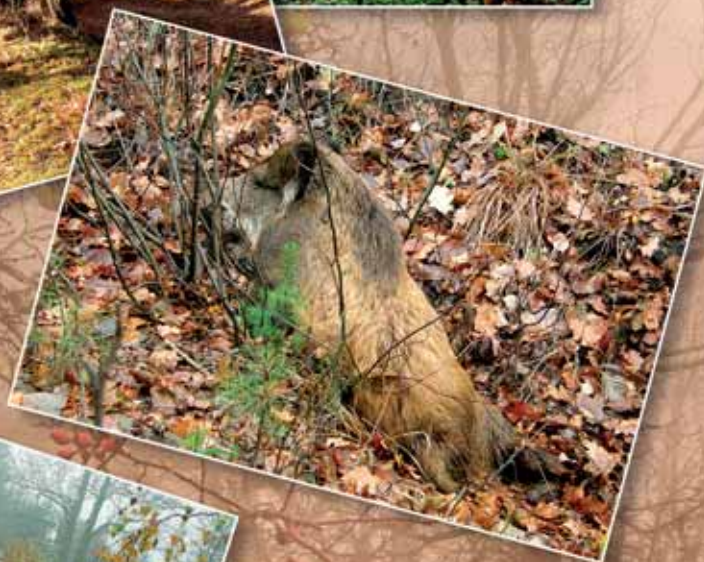
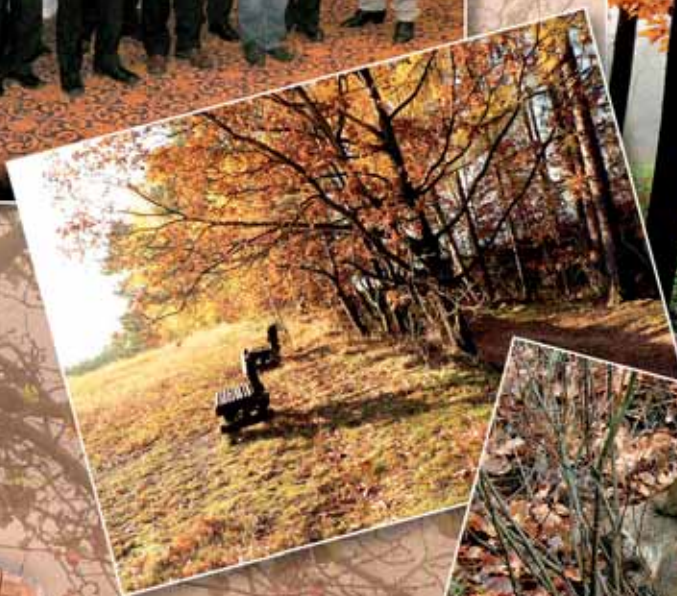

10. ročník

Objektivem Bělohradských listů

Nově zvolené zastupitelstvo města

- 2 **OBJEKTIVEM
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**
- 3 **FEJETON**
(EDUARD ČELIŠ)
- 4 **ZEPTALI JSME SE ZA VÁS**
- 5 **STAROSTA ODPOVÍDÁ,
ZM INFORMUJE**
- 6-7 **HODNOCENÍ VOLEBNÍHO OBDOBÍ
– ROZHOVOR SE STAROSTOU
MĚSTA PAVLEM ŠUBREM**
(HANA FRIEDRICHOVÁ)
- 8 **VZPOMÍNKA NA VÁNOCE
V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ**
(MARIE KLŮZOVÁ)
- 9 **ŽELEZNIČNÍ ZASTÁVKA
NA HORNÍ NOVÉ VSI**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 10-11 **LÁZNĚ MLÁZOVICE**
(MARTIN VÁGENKNECHT)
- 12-13 **JAN PETŘÍK - ZUB**
(HANA FRIEDRICHOVÁ)
- 14 **OPTIMALIZACE
VEŘEJNÉ DOPRAVY**
(ANTONIE VANIŠOVÁ)
- 15 **ŠKOPKOVÉ JEŠTĚ JEDNOU
- A NAPOSLEDY**
(ZDĚNEK PRCHAL)
- 16 **KAREL DLABOLA JINAK**
(JIŘÍ VACEK)
- 17 **JAK JSME MĚLI
S JIRKOU DVOJKOLO
JAK TO BYLO S VODNÍ PANNOU
NA PARDOUBKU**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 18 **Z DOPISŮ ČTENAŘŮ**
- 19 **UDÁLOSTI - ZAJÍMAVOSTI**
- 20 **ČTYŘI ROZHOVORY
O PODZIMU V PŘEBORU
FK LÁZNĚ BĚLOHRAD – PECKA**
(EDUARD ČELIŠ)
- 21 **BĚLOHRADSKÝ STOLNÍ
TENIS 2010**
(RADOMÍR MACHEK)
- 22 **KULTURA**

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE

STR. 1 VÁCLAV LEJDAR:

VÝLOV NA PARDOUBKU

STR. 24 LADISLAV STUHLÍK:

NA BAHNÍKU

**DALŠÍ ČÍSLO BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ
VYJDE 28. 1. 2011**

Bělohradské listy
Vydává Město Lázně Bělohrad
Vychází jako dvouměsíčník
Redakční rada: Ladislav Stuhlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Hana Friedrichová, Svatopluk Hrnčíř, Václav Lejdar, Josef Špúr, Ing. Pavel Šubr, Mgr. Antonie Vanišová.
Povoleno MK ČR pod č. E 10901
Adresa: **Město Lázně Bělohrad**
Městské kulturní středisko,
Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad
Telefon: 739 629 482, Fax: 493 792 484
E-mail: mks@lazne-belohrad.cz
Grafika, sazba a tisk: tiskárna ARPA,
Kotkova 792, Dvůr Králové n. L.

PRSKAVKA

Vánoce nejsou nějaké datum v kalendáři, jedná se o stav mysli.

Robert Fulghum

„Edíku, koukej, prskavka, jak krásně září,“ říká maminka u vánočního stromku, drží mě na rukou a ukazuje na prskavku. Já se však nedívám na ozdobený smrček a na prskavku, která hází své paprsky do potměšilého pokoje, já se s otevřenou pusou dívám na pleš dědy Lánského. Od jeho nablýskané hlavy se záře prskavky kouzelně odráží.

To byly Vánoce 1946, Štědrý večer, já měl jeden a půl roku. Později se tahle příhoda vyprávěla snad o každých Vánocích.

Vůbec Vánoce mají své taje a kouzla. Teď, když jsem starší, tak se rád vracím do dětství.

Vidím babičku, jak leje horkou čokoládu do plechových formiček, ty pak nechává vychladit ve sněhu na dvorku. Čokoládové figurky jsme s bráškou přímo zbožňovali a bylo to naše nejoblíbenější vánoční cukroví. A když babička někdy nemohla zmáčknutím či vyklepáním dostat figurku z formičky, tak jsme byli nešťastní s ní, a lžičkami jsme jedli čokoládu přímo z formiček.

Na Štědrý den v podvečer jsme šli s babičkou z Jínových bytů, kde s dědou bydleli, k nám domů na Třetí stranu, a koukali jsme do oken baráků, jestli někde už nesvítí stromeček, jestli někde už nebyl Ježíšek. Doma měla máma vše uchystané a napečené. Rodiče i my s bráškou Pétou jsme se převlékli do svátečního. Ještě před večerí máma lehounce zazpívala Nesem vám noviny a Narodil se Kristus Pán. Rádio tehdy koledy nehrálo a gramofon jsme neměli.

Pod vánoční ubrus jsme dali pár peněz a jedli jsme hrachovou polívku, to proto, aby se naší rodiny držely peníze, ale ty se nás stejně nadržely. Po smaženém kapru s bramborovým salátem zazvonil táta na chodbě, jako že jde Ježíšek, a my hledali stromeček. Měli jsme jenom dvě místnosti, tak nemohl být stromeček nikde jinde než v pokoji, ale přesto jsme dělali, že nevíme, kde je a hledali jsme ho na chodbě, na půdě i na studené pavlači.

Po nalezení stromečku nastalo dychtivé rozbalování dárků. Dokonce jsme s Pétou chodili k sousedům na chodbě, ke Kosinovým a k Hrnčířovým, ukazovat, jaké dárky jsme dostali od Ježíška. A děti - Radek, Hanka, Eva, Zdenička - se zase chlubil nám. Hračky zvláště Péta přímo zbožňoval a některé si dokonce bral s sebou do postele. Zimní věci - brusle a hokejky - jsme pak hned pětadvacátého ráno zkoušeli na zamrzlé Javorce či Pardoubku, lyže na zasněžené zahradě za barákem.

Taky nám naši říkali, kluci, jestli se Ježíšek netrefil a nadělil vám něco špatně, tak se opraví a dodatečně přinese ten správný dárek na Silvestra, uvidíte. Nikdy se tak nestalo, on se vlastně Ježíšek nikdy nespletl, a když ano, tak už na to do Silvestra zapomněl.

Vidím i slzy v očích táty, když jsem, už dospělý mužský, odjel na Štědrý večer za manželkou k jejím rodičům. Táta jako by to věděl, že to bude jeho poslední Štědrý večer v životě. Za měsíc a den zemřel.

Od doby, kdy jsem se díval na dědovu pleš místo na zářící prskavku, čas šíleně poskočil. Sám jsem dědkem a lysou hlavu vlastním též.

Máme v rodině prvního vnuka, Marka.

Jsem nesmírně zvědavý, jak tenhle roztomilý prcek bude s otevřenou pusou koukat na rozzářenou prskavku.

*Ukázka z knihy Eduarda Čeliše „Copak mě nevidíš“,
která vyjde v pátek 3. 12. 2010*

Zeptali jsme se za vás

JAK DOPADLY VOLBY DO ZASTUPITELSTEV OBCÍ 15. - 16. ŘÍJNA 2010?

VÝSLEDKY VOLEB - LÁZNĚ BĚLOHRAD

Volební okrsek		1. ZŠ Lázně Bělohrad	2. Hasičská zbrojnice LB	3. Brtev	4. Horní Nová Ves	5. Hřídalec	6. Lány	7. Prostřední Nová Ves	CELKEM	počet mandátů
Počet voličů		1111	794	120	510	83	142	276	3036	
Odevzdaných hlasovacích lístků		621	397	65	267	58	72	167	1647	
Účast ve volbách [%]		55,9	50	54,2	52,4	69,9	50,7	60,5	54,25	
Odevzdaných platných hlasů		7936	4999	832	3576	724	922	2079	21068	
1. Komunistická strana Čech a Moravy	PH	605	335	7	392	57	127	143	1666	1
	%	7,6	6,7	0,8	11	7,9	13,8	6,9	7,9	
2. Křesťanská demokratická unie - Československá strana lidová	PH	1023	587	68	376	63	59	189	2365	2
	%	12,9	11,7	8,2	10,5	8,7	6,4	9,1	11,2	
3. Občanská demokratická strana	PH	412	308	52	119	20	14	74	999	0
	%	5,2	6,2	6,3	3,3	2,8	1,5	3,6	4,7	
4. Strana svobodných občanů	PH	139	88	6	54	2	6	19	314	0
	%	1,8	1,8	0,7	1,5	0,3	0,7	0,9	1,5	
5. SNK Evropská demokraté	PH	1483	1025	281	710	130	112	523	4264	3
	%	18,7	20,5	33,8	19,9	18	12,1	25,2	20,2	
6. STAROSTOVÉ A NEZÁVISLÍ	PH	4274	2656	418	1925	452	604	1131	11460	9
	%	53,9	53,1	50,2	53,8	62,4	65,5	54,4	54,4	

VÝSLEDKY VOLEB DO ZASTUPITELSTVA MĚSTA LÁZNĚ BĚLOHRAD

Vysvětlivky ke zvolení jednotlivých členů zastupitelstva města Lázně Bělohrad

přidělení počtu mandátů upravuje § 45 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 491/2001 Sb.,
o volbách do zastupitelstev obcí a o změně některých zákonů

strana	KSČM	KDU-ČSL	ODS	Strana svobodných občanů	SNK - Evropská demokraté	STAROSTOVÉ A NEZÁVISLÍ
počet mandátů	1	2	0	0	3	9
celk. počet hlasů	1666	2365	999	314	4264	11460
počet kandidátů	13	15	5	1	15	15
průměr na kandidáta	128	157	199	-	284	764

Má-li některý z kandidátů o 10% více hlasů než je průměrný počet hlasů přidělených jednotlivým kandidátům strany - postupuje na první místo, je-li takových kandidátů více, určí se pořadí podle počtu hlasů, které byly pro ně odevzány.

	128+10%(12,8) = 140,8		157+10%(15,7) = 172,7		199+10%(19,9) = 218,9		nepočítá se		284+10%(28,4) = 312,4		764+10%(76,4) = 840,4	
	kandidát	hl.	kandidát	hl.	kandidát	hl.	kandidát	hl.	kandidát	hl.	kandidát	hl.
Přidělení mandátů kandidátům zvoleným dle přednostních (preferenčních) hlasů	2. Vlastimil Dlab	356	3. Luboš Bičístě	319					1. Jan Flégl	489	1. Pavel Šubr, ing.	1234
			2. Jiří Bareš, ing.	307					3. Miroslav Špicar	460	2. Jiří Bičístě	1020
Další přidělení mandátů podle pořadí na kandidátův listinu k preferenčním hlasům se nepřihlíží									2. Radoslav Brízek	439	5. Jan Pavlásek	859
											3. Jiří Ulver, ing.	767
											4. Radim Kalfus, ing.	743
											6. Jiří Fink, MUDr.	560
											7. Jana Balšánová	681
											8. Martin Menčík, Mgr.	697
											9. Lubomír Hoška	806

Skatepark v Miletíně

Starosta odpovídá

Chtěl bych se jenom zeptat, jak to teď vlastně vypadá s tím Skateparkem. Jak to, že Holovousy s počtem 515 obyvatel mají park za 1,5 mil. korun, když tam jezdí 2 lidi na bmx? A tady nám to slibujete asi 5 roků a nic!

Nepodepsané dotazy ohledně skateparku dostávám poměrně často. Situace je taková, že jsme zhruba před 5 lety uvažovali vytvořit skatepark na asfaltovém hřišti za sokolovnou. S místostarostou jsme navštívili některé skateparky a uvědomili si, že hluk ze skateparku by velice negativně ovlivňoval okolní obytnou a lázeňskou zónu. Proto jsme toto řešení zavrhlí a skatepark zařadili do projektu dostavby sportovního areálu u Bažantnice, konkrétně za východní branku tréninkového fotbalového hřiště. Finanční náklady na výstavbu skateparku jsou odhadnuty na cca 2,5 mil. Kč, proto jsme zatím upřednostnili investice, na které jsme získali dotace. Sportovní areál chceme řešit komplexně, ale zatím jsme nenašli vhodný dotační program. V některých městech získali dotace na skatepark v rámci úprav veřejných prostranství z EU (např. Holovousy), někde z fondů na prevenci kriminality ministerstva vnitra (Miletín). Víím ale také, že v některých městech skateparky způsobily značné problémy (alkohol, drogy, atd.), takže je nakonec musela města uzavřít. Proto bych byl rád, aby vznikl buď sportovní klub či oddíl TJ zaměřený na tento sport, abychom měli s kým jednat a aby někdo zodpovídal za chod skateparku. Podobně je tomu třeba v Miletíně, kde klub existuje, jeho členové pomohli se zajištěním dotace a s výstavbou skateparku a nyní i s jeho provozováním.

Proč technické služby města nedělají práce pro občany? Mohli byste tím vydělat pro město peníze! Potřebují po-

sekat zahradu a abych si na to sháněla nějakou firmu!

Pro technické služby našeho města máme připraveno mnoho oprav chodníků, veřejného osvětlení, bytového fondu, atd., že není možné, aby pracovaly ještě pro občany. Občanům samozřejmě pomůžeme v případě živelní katastrofy (vichřice, povodeň, atd.). Rovněž údržba veřejné zeleně horko těžko stíhá udržovat veškerou zeleň města (parky, ale i různé louky, záhony, stromy, atd.). Proto není možné ještě udržovat soukromé pozemky. Nelze také jednomu občanovi vyhovět a druhému ne, proto jsme veškeré práce pro občany zastavili. Dáváme tím možnost soukromým firmám, aby tyto drobnější práce pro naše občany vykonávaly. Město hodně ušetří tím, že různé práce nezadává firmám, ale vykonávají je naše technické služby. Jde třeba o přípravné práce při výstavbě chodníků, kdy až vlastní zadláždění provádí odborná firma.

Na posledním zasedání zastupitelstva jste schválili pořízení nového územního plánu města. Z jakého důvodu? A co má udělat občan, aby se jeho požadavek na využití území do nového územního plánu dostal?

Z novely stavebního zákona, která je platná od 7. 5. 2008, vyplývá, že územněplánovací dokumentace schválená v období od 1. 7. 1992 do 31. 12. 2006 se musí k 31. 12. 2015 upravit, v rozsahu provedené úpravy projednat a vydat, jinak původní územněplánovací dokumentace pozbývá platnosti. Zastupitelstvo města schválilo ÚPD v roce 2002, tzn. že platí pouze do konce roku 2015. V loňském roce zahájilo zastupitelstvo města projednání změny č. 4 územního plánu, ale Krajský úřad Královéhradeckého kraje s touto změnou nesouhlasil, neboť u 15 lokalit z 20 v této změně se jednalo o rozšíření ploch pro bydlení. Odbor životního prostředí krajského

úřadu konstatoval, že město má k dispozici dostatek ploch určených pro bydlení a s jejich dalším zařízením bude souhlasit pouze v případě vyřazení jiných ploch pro bydlení. Navíc některé záležitosti jsou v ÚPD z roku 2002 řešeny podle tehdy platného stavebního zákona a je nutné je řešit jiným způsobem.

Zastupitelstvo města proto v září 2010 schválilo pořízení nového územního plánu města a vyzývá občany, právnické osoby a další subjekty, aby předali své podněty na stavební úřad MěÚ. K 31. 3. 2011 budou předané podněty vyhodnoceny a bude k nim přihlédnuto při pořízení nového územněplánovací dokumentace.

Práv v posledním období došlo k velkému zadlužení města, a proto nechcete žádné dotace, protože si nemůžete už vzít žádný úvěr na nutný podíl města.

Situace je naprosto opačná. Město má nízkou dluhovou službu, celkový dluh činí zhruba 12 milionů Kč. Jde o 3 bankovní úvěry na vstřícnost k dotacím na rekonstrukci základní školy, na výstavbu tenisové haly a na rekonstrukci chodníků v ulici T. G. Masaryka. Přitom máme více než 5 milionů Kč na účtech města. Nedávno mě navštívili zástupci jedné banky s nabídkou úvěru s tím, že naše město je zadluženo ve srovnání s podobně velkými městy velice málo a zda neuvažujeme o dalším úvěru. Samozřejmě jsme připraveni si vzít další úvěr v případě získání dotace na dostavbu sportovního areálu, rekonstrukci domu č.p. 28 na městský úřad či jiné dotace, ovšem nesmyslem by bylo brát si na tyto akce pouze úvěr bez získání dotace.

Pavel Šubr, foto: Ladislav Stuchlík

ZM informuje

Ustavující zasedání zastupitelstva města se uskutečnilo v pondělí 8. listopadu v restauraci **Romantica Lázeňského resortu Strom života**. V úvodu jednání složili zastupitelé slib a schválili volební řád a to, že starosta a místostarosta budou ve volebním období 2010 až 2014 pro výkon funkce uvolněni. Starostou města byl poté zvolen **ing. Pavel Šubr**, který poděkoval občanům a zastupitelům za důvěru a vyslovil přání, aby nové zastupitelstvo dobře spolupracovalo ve prospěch města. Místostarostou byl zvolen **Jiří Bičíště** a dalšími členy rady města se stali **Jan Flégl**, **Jan Pavlásek** a **ing. Jiří Ulver**. Zastupitelé zvolili rovněž předsedy a členy výborů zastupitelstva města, kde se předsedou finančního výboru stal **Vlastimil Dlab** a předsedou kontrolního výboru **ing. Jiří Bareš**.

Pavel Šubr

HODNOCENÍ VOLEBNÍHO OBDOBÍ

Komunálními volbami ve dnech 15. a 16. října skončilo volební období pro zastupitelstvo města. Jak hodnotí toto čtyřleté období, jsme se zeptali starosty města ing. Pavla Šubra, pro něhož se jednalo již o třetí volební období v čele města.

Pane starosto, co považujete ve volebním období 2006 až 2010 za nejdůležitější?

Za nejdůležitější považuji fakt, že naše zastupitelstvo se celé období snažilo jednat ve prospěch města, že se nepolitikařilo a zbytečně planě nediskutovalo, jako to vidíme třeba v Poslanecké sněmovně Parlamentu nebo i v některých městech. Díky tomu se podařilo realizovat řadu akcí.

Volební období se většinou hodnotí podle toho, kolik se povede uskutečnit investičních akcí. Jak tedy hodnotíte investice města v letech 2006 až 2010?

Z hlediska investičních akcí bych volební období rozdělil na dvě poloviny. V té první jsme dokončovali akce z minulého období, navíc se ještě neprojevila krize, ve druhé polovině už bylo složitější získat finanční prostředky a uskutečnili jsme spíše menší investiční akce.

Konkrétně v první polovině volebního období jsme z větších akcí dokončili sportoviště u ZŠ, bytový dům č.p. 105 na Malém náměstí, tenisovou halu, výstavbu kanalizace v L. Bělohradě a Prostřední Nové Vsi a vodovodu v Lánech, zasíťovali jsme a následně prodali 7 stavebních parcel v ulici Karla Moora a kompletně zrekonstruovali Komenského ulici (chodníky, veřejné osvětlení, přechody pro chodce).

Ve druhé polovině období bych z větších akcí jmenoval rekonstrukci ulice T. G. Masaryka (chodníky, parkoviště, veřejné osvětlení, přechody pro chodce), výstavbu chodníků, autobusové zastávky, veřejného osvětlení a přechodů pro chodce v Horní Nové Vsi, rekonstrukci budovy mateřské školy v Horní Nové Vsi a hlavní budovy v areálu U Lva.

Nejmenoval jste výstavbu kanalizace v Prostřední a Horní Nové Vsi a v Lánech a intenzifikaci ČOV v Dolní Nové Vsi.

Ano, investorem této akce totiž nebylo město, ale VOS, a.s. Jičín. V našem městě bylo proinvestováno téměř 100 milionů Kč a šlo určitě o nejvýznamnější a pro město nejdůležitější investiční akci. Touto akcí byly prakticky dokončeny hlavní řady inženýrských sítí. Město se akce účastnilo především přípravou projektu, protože jsme původně chtěli akci realizovat sami, a při výstavbě jednáními s občany a následnou úpravou komunikací po výkopech.

Kromě už jmenovaných investičních akcí proběhla řada menších investic či oprav majetku města. Můžete tyto akce vyjmenovat?

Jde o drobné akce, ale řekl bych, že právě jejich souhrn dělá město upraveným a pěkným. Šlo např. o kompletní opravu schodiště u Fričova muzea, dětská hřiště ve Hřídělcích a v Lánech (zde byli hlavními tahouny místní hasiči) a kompletní opravy dalších dětských hřišť, altán v Bulici, revitalizaci zámeckého parku, sběrný dvůr, odstavnou plochu u sportovišť u Bažantnice, parkoviště za Jednotou, dva radary, pergolu u základní školy, nové chodníky nebo jejich přeložení v Kotykové aleji, v Dolní a Prostřední Nové Vsi, v Harantově ulici, ve Flumových sadech, opravu střechy na hasičské zbrojnici v Lázních Bělohradě, vybudování vodovodní a kanalizační pří-

pojky a sociálního zařízení v HZ Dolní Nová Ves (opět musím vyzdvihnout práci místních hasičů), rekonstrukci veřejného osvětlení v ulicích Bezručova, kpt. Jaroše, U Lva, Štefanikova, Vachkova, Třetí strana, Macharova, Jínova, k Pardoubku a v Prostřední Nové Vsi nebo investice do vodovodu v Hřídělcích či do oprav místních komunikací. Celkově jsme do těchto investic, rekonstrukcí a oprav investovali téměř 160 milionů Kč, ovšem některé větší akce byly z větší části uskutečněny již v roce 2006.

Nezmínili jste kulturní památky, které jste v posledních letech hodně opravovali.

Opravám kulturních památek jsem se po zvolení starostou hodně věnoval. V roce 2002 jsme nechali zpracovat jejich odborný přehled a u většiny z nich bylo uvedeno, že je nutná oprava. Když si nyní tento přehled otevřu, mohu konstatovat, že většina z nich je opravena a ve velice slušném stavu. V tomto volebním období jsme zrekonstruovali pomník obětem 1. světové války v Horní Nové Vsi, kamenný sloup na Malém náměstí, sochu sv. Václava u bělohradského hřbitova, sochu sv. Blažeje v Komenského ulici, pískovcový kříž v Horní Nové Vsi, smírčí kříž v Prostřední Nové Vsi a dřevěné kříže v Mládežnické ulici a na hřbitově v Horní Nové Vsi. Zapojili jsme se také do opravy kostela sv. Petra a Pavla na Byšičkách.

Město nejsou ale jen investice a opravy, ale i kultura a různé společenské akce. Co byste vyzdvihl v této oblasti?

Na prvním místě musím jmenovat návštěvu prezidenta republiky Václava Klause s manželkou v našem městě v dubnu 2007. Šlo o první návštěvu prezidenta republiky v Lázních Bělohradě v historii. Dále odhalení pamětních desek letcům RAF Jiřímu Sehnalovi a Jaroslavu Liškovi. Jsem velice rád, že se naši občané po mnoha letech mohli dozvědět o osudech těchto hrdinů a odhalením pamětních desek jim vzdát čest. Připomněli jsme si také 150. výročí narození největšího bělohradského rodáka spisovatele K. V. Raise a uzavřeli první partnerskou smlouvu se zahraničním městem, konkrétně s bulharským městem Belene.

V oblasti kultury žije naše město ve-lice bohatým životem. Dost často jsem byl ale zklamán nízkým počtem diváků na jednotlivých akcích. Město pak na ně musí doplácet. Přitom se snažíme udržet výši vstupného na přijatelné úrovni. Tyto akce jen stručně vyjmenuji – folk-ovní festival, country festival, bigbítový minifestival, Bažantnice ještě žije, ne-dělní odpolední koncerty v Bažantnici, Strašidelná Bažantnice, která si získala obrovskou popularitu a je zřejmě nejví-ce navštěvenou akcí ve městě, divadelní představení a koncerty v zámeckém par-ku, otevření lázeňské sezony, které pořá-dáme ve spolupráci s Anenskými slatin-nými lázněmi, a mnoho dalších akcí.

Je ještě něco, co vás ve volebním ob-dobí potěšilo?

Potěšilo mě vydání několika knih o městě. Šlo o Vlastivědnou čítanku, kterou napsala MUDr. Milena Černá, dále o knihu Lázně Běláhrad a okolí v historických pohlednicích a součas-né fotografii, o níž se nejvíce zasloužil vedoucí MěKS Ladislav Stuchlík, čtyři díly knihy K. V. Raise Ze vzpomínek, je-jichž vydání podpořilo ministerstvo kul-tury, či knihu Lázně Běláhrad – balzám pro tělo i duši, která vyšla i v anglické jazykové mutaci.

Kromě těchto knih jsme vydali nové propagační materiály města, jejichž vy-dání bylo podpořeno dotací z fondů Ev-ropské unie, a DVD o našem městě. Jsem také rád, že si svoji kvalitu stále drží Bě-lohradské listy a nově, že občané mohou sledovat události v Běláhradě na inter-netové Naší televizi. Poměrně vysokou částkou a také technickou pomocí jsme pravidelně podporovali společenské, zá-jmové a sportovní organizace ve městě a akce, které pořádaly.

Jsem také rád, že se nám podařilo ve spolupráci s bělohradským Sbořem dobrovolných hasičů získat dotaci a za-koupit novou hasičskou cisternu MAN, dále jsme pro údržbu veřejné zeleně za-koupili druhý komunální nosič nářadí Belos a trávnickovou sestavu a provedli rekonstrukci vozového parku technic-kých služeb města.

Projednali a schválili jsme také 2 změny územního plánu města, vydali vyhlášk-u, která znemožňuje vznik dalších heren ve městě a uzavřeli smlouvu s Městskou policií v Nové Pace.

Co vás naopak zklamalo?

V tomto volebním období se nám nepodařilo získat tolik dotací, kolik jsme před-pokládali. Dvakrát jsme neúspěšně žádali o dotaci z ROP na projekt nazvaný „Zlep-šení kvality života pro obyvatele města“, který měl řešit nový úřad v čele náměstí, rekonstrukci Památníku K. V. Raise, autobusové nádraží a veřejná prostranství v centru města. Bohužel obce a města pod 5.000 obyvatel jsou z hlediska EU zařazeni do kategorie venkov a je obtížné získat dotaci na velký projekt. Rovněž jsme nenašli vhodný dotační program pro dostavbu sportovního areálu u Bažantnice (přístavba te-nisové haly, parkoviště, kurty na plážový volejbal, skatepark, dětské hřiště, fotbalové kabiny), komplikované bylo rovněž podání žádosti o dotaci na vodovod a kanalizaci v Brtvi, kde jsme nyní zařazeni do zásobníku náhradníků.

Snad nejvíce mě ale zklamala jednání o přeložce silnic II/284 a II/501, která měla odvést dopravu z centra města a zklidnit ho a zároveň otevřít další lokality pro rozvoj města. Investorem měla být SÚS Královéhradeckého kraje. Projekt za cca 200 milio-nů Kč se ale zřejmě neuskuteční z důvodu, že se nám nepodařilo přesvědčit majitele pozemků na trase přeložky tyto pozemky prodat. Jsem přesvědčen, že výstavba pře-ložky by výrazně přispěla k dalšímu rozvoji Lázní Běláhradu.

V průběhu volebního období se také hodně mluvilo o zámku a golfovém hřišti.

Zámek jednoznačně potřebuje celkovou rekonstrukci. Zastupitelstvo města ho ale nechtělo ani prodat ani rekonstruovat z vlastních prostředků. Proto jsme hledali silného investora. Na podzim 2008 jsme uzavřeli akcionářskou smlouvu s firmou Sherydan, která chtěla v zámku vybudovat rezidenční bydlení pro seniory. Jedním bělohradským občanem ale došlo ke zpochybnění vlastnictví zámku ze strany města a definitivně jsme ho získali teprve v září 2009. Firma Sherydan tak nestihla požádat o dotaci z fondů EU. Našla však dalšího investora v podobě firmy Asklepiion, s níž nyní probíhají jednání o rekonstrukci a budoucím využití zámku.

Co se týče golfového hřiště, tak v okolí Byšiček získala v restituci asi 80 ha pozemků paní Kinská. Ve spolupráci s dalšími investory požádali město o změnu územního plánu s tím, že okolí Byšiček bude využito na golfové hřiště a statek, kte-rý investoři od státu odkoupili, na zázemí pro toto hřiště (ubytování a stravování). Zastupitelstvo města si stanovilo 2 podmínky – zachování komunikací v této loka-litě a neomezení rybaření na Novodvorském rybníku. Změna územního plánu nyní probíhá.

Vyskytly se v průběhu volebního období ještě nějaké problematické záležitosti?

Samozřejmě, stále bylo něco k řešení. Letos se ve městě hodně diskutovalo o nové vyhlášce o likvidaci komunálního odpadu. Město na jeho likvidaci doplácí poměrně značné finanční prostředky, protože částka 500,- Kč na občana nepokrývá náklady. Proto jsme omezili množství popelnic a četnost svozů u jednočlenných a čtyřčlen-ných domácností a u rekreačních objektů. Po zhodnocení letošního roku rada města doporučila zmírnit pro rok 2011 podmínky pro jednočlenné a čtyřčlenné domácnosti. Pokud však občané nebudou třídít odpad a nebudou se chovat při likvidaci komunál-ního odpadu hospodárně, dá se očekávat zvýšení poplatku ze strany města.

Další diskutovanou záležitostí byl prodej Lázeňského hotelu ze strany ČSAD Semily. Z řady důvodů (cena, stav, nutnost vysokého úvěru, problematické budoucí využití, atd.) jsme rozhodli hotel nekupovat. Hodně se také diskutovalo o uzavírce Lázeňské ulice pro nákladní dopravu a o dalších záležitostech.

Co říci závěrem?

Poděkovat. Poděkovat všem li-dem, kteří se zajímali o naše město a pomohli jeho rozvoji. Jmenovat bych chtěl v první řadě radní, zastu-pitele a pracovníky městského úřadu, dále funkcionáře a členy všech orga-nizací ve městě a i všechny ostatní, kteří třeba jen připomínkou či upo-zorněním pomohli našemu městu.

Hana Friedrichová,
foto: archiv MKS

VZPOMÍNKA NA VÁNOCE V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ

Spadalo listí a přiblížil se čas vánoční. Za mého dětství sníh někdy padával už hodně brzy, pamatuji se, jak jednou padal už o bělohradské pouti, tedy kolem 1. listopadu.

V listopadu také došel z města do školy dotazník, ve kterém měly děti z chudých rodin napsat, co by potřebovaly. Podle porady s rodiči si žádaly o boty, kabát nebo šaty. Podle možnosti jim tyto věci obec zakoupila a před Vánoci jim byly ve škole předány. Žádný společný stromek se na náměstí nestavěl, zato v rodinách se většinou stromek strojil. Stromky se prodávaly u domu lesní správy, naproti zámku. Tady se také po honech prodávali zajáci, koroptve a bažanti. Někteří lidé si uřízli stromek načerno v lese.

V sokole začalo nacvičování pásma na besídku. To se pravděpodobně dělalo i v DTJ v Zátíší a v Orlu u Vovsů. Návčik vedli sokolové, povětšinou kantoři. Pamatuji se na učitele Marii Medlíkovou a Václava Kozáka. Jeden rok to bylo vystoupení cirkusu. Zahajoval ho principál, kterého měl hrát Alois Chalupník. Před vystoupením se však rozstolal, a protože jsem u návčiku vždycky okouněla, tak jsem byla schopná tuto roli zahrát. Pan učitel František Divíšek mně na to půjčil svatební žaket, stavitel Peterka holínky a někdo cylindr. Vystoupení se zvířaty a klauny se povedlo. Dalším číslem byly panenky. Děvčata stála a po natažení na klíček se trhavě pohybovala. Moc mě mrzelo, že jsem nebyla vybraná hrát panenku, ale měla jsem úvodní řeč, což mně maminka vysvětlila, že je důležitější.

Kolem vánočních svátků byly ve škole prázdniny. Jako děti jsme si přávaly pod stromček sánky, brusle nebo lyže. Sánky a lyže vyráběl kolář Pech na začátku Prostřední Nové Vsi. Později je vyráběl i pan Jiří Pauk, který si zřídil dílnu z bývalé Sehnalovy výroby knoflíků. Brusle se prodávaly u Kučerů a Knejšů, kde vedli i tenisové rakety a jiné sportovní potřeby.

Jak napadlo dostatek sněhu a pokud nám to rodiče dovolili, sánkovali jsme na kopci zvaném Slivkův háj, to bylo naproti pozemku U Lva. Dále na Farském, což bylo také v těch místech. Protože je v zimě brzo tma a bylo málo času, chodívali jsme ke Kupkovým na břeh Javorky, nebo ke Kučerovým, tam se při dojezdu naráželo do plotu. Odvážnější děti chodily na Byšička a na Nebesa. Jezdilo se na Popluží, na Kačíraku a v Dolní Nové Vsi od Hrnčířových k ostrůvku (dnešní zahrádkářská kolonie Na Mlýnici) a také u Čerňovských vedle hostince u Fajfrů. Menší děti jezdily na taškách přímo po chodníku, hned od školy, což bylo z bezpečnostních důvodů samozřejmě zakázáno.

Bruslilo se na Pardoubku, také na Sádkách u Slavíků a když byla opravdu tuhá zima, jezdilo se na bruslích po Javorce až na Dolní Novou Ves. Ti lepší bruslaři bruslili na sokolském hřišti. Nejdelší zimní volno bylo v roce 1941. Uhelné prázdniny, trvaly tři měsíce. To se jezdilo za sokolovnou každý den. Vzadu byla malá kůlna, udělaná jako šatna, ve které bylo možné zatopit. To jsem již neměla „slajfky“ ale „džeksny“. Chlapci hráli hokej a všichni měli již „kanady“. O kluziště se staral pan František Mach, později v padesátých letech pan Karel Bareš.

Tehdy jsme obdivovali Vlastu Somolovou, která skákala Kadeta, později Boženu Vojtíškovou a také Majku Kučerovou, která krasobruslila s Láďou Formanovým. Při mých prvních krocích na bruslích mě a sestru učila Fanuška Zachová, sestra Jaroslava Zacha, který byl opravdovým krasobruslařem. To jsme jezdily v podvečer na Pardoubku. Sestra se styděla padat a tak aby ji nikdo neviděl, jezdily jsme za šera.

Při lyžování se pamatuji na svoje první nejisté začátky, kdy jsem se vrátila z kopečku u Kupkových, protože nám chlapci Chalupníkovi, Míla a Lojza, podráždili ze zábavy nohy. Později jsme jezdili na Byšičkách, kde lyžoval i učitel Dohnal. Jezdil, dělal telemarky a přitom měl v ruce příručku. Tam byl také ze ztvrdlého sněhu skokanský můstek. Na Nebesích byl opravdový dřevěný skokanský můstek.

Jak se blížily Vánoce, pražily se u Knejšů a Kučerů buráky. To byla vůně. Buráky se hlavně kupovaly před Mikulášem. V obchodech na náměstí a u Linků v drogerii se také pražila káva.

Na Štědrý den maminka vařila hrachovou polévku. U nás jsme mívali na Štědrý večer k večeři smaženého kapra s bramborovou kaší a trochou hrášku, aby se nás držely peníze. Také se dávaly peníze pod ubrus, jinde si dávali lidé do peněženky šupinu z kapra.

Po večeři se rozkrajovalo jablko, zda bude hvězdička nebo křížek. Hvězdička znamenala zdraví. Na stromku se rozsvěcely svíčky. Komu svíčka nejdříve zhasne, ten se nedožije velkého věku. Házelo se střevíčkem ke dveřím, a když se obrátil špičkou ven, tak se dívka v tom roce vdala. Lilo se olovo, loupala se jablka a házela se slupka přes hlavu, jaké písmeno se vytvoří. O půlnoční se dávaly do kapsy papírky se jmény chlapců a pak při pozdvihování se vytáhl jeden a toho si měla dívka vzít. Tento zvyk jsem také jednou zkusila, a vyšlo mně písmeno K. Měla jsem ho napsané ještě se třemi dalšími jmény, aniž bych věděla, komu iniciála K patří. Později jsem se skutečně provdala za Klůze, i když jsem původně myslela, že se píše Glůze. Ale to už jsem byla dospělá a bezstarostné Vánoce mého dětství byly nenávratně pryč.

Marie Klůzová,

obrázek: Josef Života

DRAZÍ VĚŘÍCÍ A LIDÉ DOBRÉ VŮLE

Dovolte mi, abych vás oslovil ve dnech, kdy vrcholí ve všech rodinách a domácnostech přípravy na Vánoce.

Každým dnem se přibližujeme ke svátkům, které jaksi navracejí každého člověka do vzpomínek mládí, a tak otvírají v našem nitru idylický obraz Vánoc, prožívaný kdysi v dětství. Každého z rodičů vede k starostlivému sentimentu, ve kterém by rád vnesl do vánočního prožívání něco ze svého mládí. Dříve narození, babičky a dědové, jistě zavzpomínají na dobu, kdy vánoční časy zdaleka nebyly provázány takovým množstvím dárků, a některé roky byly Vánoce velice prosté a v mnohých rodinách nebyly dárky žádné.

Přibližujeme se k svátkům, ve kterých se mnohé rodiny po dlouhé době opět sejdou v plném počtu, protože citlivost vánoční atmosféry dokázala přemostit mnohá nedorozumění a nesrovnalosti, které přináší život, rozdělení rodinných vztahů. V těchto dnech si více než kdy jindy uvědomujeme, že právě takové skutečnosti, jako odpuštění dávných sporů a křivd, pokojné soužití v sousedských vztazích, radostné a rozzářené dětské oči jsou daleko cennější než všechny dary, jejichž cenové relace jdou do tisíců.

Chtěl bych oslovit a povzbudit ty, kteří tyto Vánoce budou prožívat ve službě společnosti, v zaměstnání, v osamocení, v bolesti, či na nemocničním lůžku, aby přes všechny starosti, povinnosti a útrapy neztráceli naději a radost z toho, že **Bůh z lásky k nám se stal člověkem**, a my díky tomu velikému tajemství můžeme prožívat tuto radost, která nás vede k vzájemné lásce a radostnému obdarování druhého.

A tak přeji vám všem, aby tyto společné chvíle, prožité u vánočního stroměčku, na půlnoční a u betlémských jesliček, nám byly novou nadějí a povzbuzením do našeho každodenního života. Náš život má smysl právě v upřímném a radostném obdarování člověka, které jako první uskutečnil Bůh právě v Betlémě.

S vánočním pozdravem
P. Grzegorz Puzkiewicz

ŽELEZNIČNÍ ZASTÁVKA NA HORNÍ NOVÉ VSI

Když byla v roce 1872 slavnostně uvedena do provozu železniční trať vedoucí přes Horní Novou Ves, na zřízení zastávky se nějak pozapomnělo. Možná nebylo dost peněz, možná se hornoveští za to málo brali nebo se s ní prostě nepočítalo, ale zřízena nebyla. Až v roce 1916 si podalo obecní zastupitelstvo žádost a po jejím kladném vyřízení byla v roce 1917 zastávka zbudována. Prvním jejím strážníkem byl František Bílek. Zastávka měla čekárnu s prodejem lístků v hezkém stylovém domku, který sloužil ke spokojenosti cestujících dlouhá léta. Když se na konci devadesátých let minulého století přesunul prodej lístků do vlaku a domek nikdo nehlídal, usadili se v něm „různí živlové“. Po nich přišli hledači kovů a všelikého materiálu a stavba značně zchátrala. Zřejmě proto byla na jaře letošního roku zchátralá budova zbourána a na jejím místě postavil vlastník, kterým je Správa železniční dopravní cesty, novou betonovou čekárnu. Zda bude lepší než ta minulá, ukáže čas. Aby však původní budova zastávky nebyla navždy zapomenuta, připomeňme si její historii ze zápisů v hornoveské kronice.

Počátkem měsíce listopadu 1916 usneslo se obecní zastupitelstvo Horní Nové Vsi podati ředitelství drah v Karlíně žádost o zřízení obecní zastávky. Žádost byla ihned poslána, a když po několiké osobní intervenci u čelních úředníků získání byli příznivci této myšlenky, došlo k příznivému jednání.

Již v měsíci lednu 1917 přijela do obce komise z ředitelství, aby určila, kde by bylo umístění zastávky nejvýhodnější. Poněvadž touto komisí nebylo na místě rozhodnuto, dostavila se v květnu téhož roku komise nová složená ze zástupců okresní politické správy a úředníků ředitelství drah. Na jejich počest uspořádal mlynář Jaroslav Mikule, horlivý a vlivný podporovatel této věci, vepřové hody. Komisí touto bylo příznivě rozhodnuto o zřízení zastávky a tak se započalo v měsíci červnu s přípravnými pracemi. Od ředitelství drah vyžádalo si obecní zastupitelstvo rozpočet, který činil 10 600 korun, kterýžto obnos zaplatila obec předem, než se stavba začala. Poněvadž v této době cena veškerého materiálu značně stoupala, musela se obec zaručit, že bude hradit překročení rozpočtu. Ten se skutečně vyšplhal až na částku 14 000 korun. Nedoplatek zůstal na dobu popřevratovou (splaceno po ukončení 1. svět války a rozdělení státu). Protože ve Vídni, kde měla být částka splacena, byla valuta mnohem horší než valuta naše, zaplatila potom obec jen jednu třetinu dlužné částky.

Celou stavbu rozhodla se obec ponechat v režii drah, neboť obci se nedostávalo potahu potřebného ke svážení materiálu. Stavbu řídil traťmistr J. Jahoda z Nové Paky. Zedníky i dělníky obstarávala dráha sama, také všechn materiál dodalo a na místo vlaky přiváželo ředitelství drah. Na žádost obecního zastupitelstva a vlivem Jaroslava Mikuleho přispěly také některé okolní obce, kterým plynul ze zřízení této zastávky prospěch. Přispěli i někteří místní občané dobrovolným příspěvkem v částce 2 000 korun. Ozvaly se tu a tam i hlasy proti postavení zastávky, zvláště od občanů z jižní části obce, kteří to mají stejně daleko do stanice bělohradské. Ale i pro ně je zastávka výhodou, neboť mohou k Ostroměři nasedati v Bělohradě a k Nové Pace zase na nové zastávce hornoveské. Tím mají cestu nejen zkrácenou, ale i levnější. Jízda byla zahájena 15. října 1917 za účasti mnohých občanů. První cestu vykonal starosta Josef Ježek k c. k. okresnímu hejmanství. První jízdenka je vložena do kroniky. Zastávka se velmi osvědčila a byly doby, kdy byla více využívána než zastávka v Lázních Bělohradě.

Jedné chyby se však obec z důvodů úsporných dopustila. K zastávce byl zřízen na pozemku pana Fejfar chodník, ten však stoupal příliš příkře a proto měl být asi o jeden metr prohlouben. Písemný souhlas ke zřízení cesty a její směně za jiný pozemek dal pan Fejfar přímo z ruské fronty.

Vedle chodníku vysázeli mlynář Mikule asi 30 brízek, které však nějaký zlomyslník odstranil.

Tolik zápis z roku 1917. Na jiném místě kroniky se píše:

Od otevření železniční zastávky až do 31. července 1921 byl strážníkem na zastávce pan František Bílek, kterému žertem říkali „pan přednosta“. Velmi rád si popil a často se stalo, že službu odbyl v hospodě, zatímco jeho rázná manželka musela za něho zaskočit. Z té měl strach, neboť si pro něho, nedbajíc společnosti, často přišla do hospody. Vždy s pádnými štulci a šťuchanci do zad ho vyprovodila domů. Ve stavu střízlivém vykonával však službu svědomitě, jak si však přihnul, bylo mu všechno lhotejné. A tak se chudšasovi stalo, že během času objevily se v jeho úřadování nesprávnosti, které měly za následek jeho přeložení na vzdálenou odlehlou zastávku. Byl to však on, kdo počestil zastávku v předvečer vyhlášení naší samostatnosti zábráním německého Ober Neu Dorf.

Na jeho místo nastoupil pan Vondra, strážník domku č. 113. S jeho příchodem nabyla zastávka jiného vzhledu, neboť byl milovníkem květin a vyzdobil okolí zastávky spoustou křovin a květin. Jízdenky mu pomáhala prodávat jeho manželka a dcera.

A víc se kronika o zastávce nezmiňuje. Na vlak sem chodili lidé až z Lánů, Javoří, Uhlířů, Arnoštova, Bukoviny a Bělé. Čas plynul s projíždějícími vlaky a jejich cestujícími. Většinou zastávka k nastoupení stačila, našli se však i cestující, kteří v noci stopovali rychlík, který tu stejně nestavěl. Poslední, kdo tady prodával lístky, byla do roku 1997 paní Blanka Pavlásková.

Přejme si, aby nová čekárna vydržela alespoň tak dlouho, jako ta původní. Sice tu cestující nebude čekat usměvavá paní za okénkem prodeje lístků, ani květinová výzdoba, ale vzhled má zastávka zatím slušný. Jak dlouho to vydrží, bude záležet na každém z nás.

Ladislav Stuchlík foto: autor

Mlázovické lázně Pod lesem pana Novotného

Při putování po lázních v okolí Bělohradu se dostáváme do Mlázovic. Záměrně zatím přeskočme bělohradské Anenské slatinné lázně, vzhledem k tomu, že jsme již o jejich historii v minulosti psali.

LÁZNĚ MLÁZOVICE

Historie mlázovických lázní začíná v polovině 19. století. Tehdy v chlumlukém lese pod vrchem Maxinec vyvěralo několik pramenů. Zde „U sedmi pramenů“ vystavěl místní občan František Reimond r. 1859 prkennou boudu, v níž na koupajícího stékala po žlábků studená pramenitá voda. Toto zřízeno na podnět lesního adjunkta Ladislava Riegla. K primitivní vodoléčbě studenou vodou přidružila se záhy vodoléčba horkou lázní. V r. 1863 dosavadní majitel porazil svůj les, strhl boudu a postavil dřevěné lázně čp. 140 s třemi kabinami a jednou obytnou místností. V roce následujícím přistavěna kamenná světnice, sloužící jako místnost hostinská. Zřízení lázní se tak rychle rozšířilo do okolí a začalo sem jezdit mnoho lázeňských hostů, kteří se koupali a sázeli baňky (ujímání krve z vlásečnic při teplé koupeli). V únoru 1876 dřevěné lázně vyhořely a zahájena stavba kamenná. Při budování nového objektu se ve vápenné jámě majitel Fr. Reimond utopil. R. 1879 koupil od vdovy lázně František Novotný z Chomutic a ujal se jejich chodu. Starší syn František spáchal v 17ti letech sebevraždu zastřelením. Mladší syn Miroslav Novotný převzal r. 1920 tuto živnost. Na přelomu 19. a 20. století navštívilo Mlázovice za tímto účelem několik významných osobností. Chvilu oddechu zde užíval filozof a historik Jan Gebauer, spisovatelka Věnceslava Lužická, malíř a ilustrátor Karel Liebscher, vynálezce sítotisku Jakub Husník či hudební skladatel Karel

Moor. Majitel lázní Miroslav Novotný tady zařídil venkovní terasu pro taneční zábavy, zavedl elektřinu a nechal v okolí zhotovit množství laviček. Hosté tak mohli obdivovat krásy okolí s pěkným výhledem na Krkonoše, Kumburk, Bradlec a Zvičinu.

Staré lázně „U sedmi pramenů“ zanikly ve 30. letech, neboť jim konkurovaly lázně rašelinné na náměstí. Po r. 1945 přešel objekt do Fondu národní obnovy a v pozdějších letech nemovitost přestavěna na ubytování pro rodiny cihlářských dělníků. V současné době je

majitelkou paní Ivana Vorlíčková a užívá dům k rekreačním účelům.

Ke konci 19. století se začala otevírat druhá etapa mlázovických lázní. Na loukách západně od kostela se nacházela rašelinná (slatinná) ložiska s léčivými účinky. R. 1895 vystavěl v Hořické ulici rolník František Hrádek lázně čp. 147 a r. 1898 se zde začalo koupati. S úspěchem se tady léčil revmatismus, záněty, následky zranění, pooperační komplikace, srdeční choroby i ženské nemoci. Lázně měly svého stálého lékaře. Vše zdědil před I. sv. válkou syn Jaroslav Hrádek, který tu zřídil restauraci. Lázeňští hosté byli ubytováni v hotelu, na radnici a převážně také na letních bytech. V době sezóny se v Mlázovicích vystřídalo několik stovek návštěvníků. Hrádkovy slatinné lázně zanikly v r. 1921, jelikož se počítalo se stavbou nových na náměstí a stále ještě fungovaly lázně u lesa. Objekt čp. 147 se později proměnil ve slévárnu barevných kovů pana Ksandra a poté tady bylo truhlářství Josefa Gabriela. V současné době je majitelkou paní Vlasta Veselá, dům je ve špatném stavu.

Lázně Františka Klepla na náměstí

Hrádkovy slatinné lázně

Vodoléčebný pavilon Kleplových lázní

Poslední fází lázeňské historie v Mlázovicích jsou rašelinné lázně na náměstí.

V r. 1926 majitel nemovitosti čp. 43 František Klepl vystavěl první poschodí, přistavěl budovu pro tyto účely a upravil vodovod. Společníkem v tomto podnikání se mu stal Miroslav Novotný z lázní u lesa. Na tehdejší dobu byly moderněji zařízení, byly rozšířeny o koupele jehličnaté a uhlíčitě a měly podobně jako lázně Hrádkovy i svého stálého lékaře. Přes sezónu navštívilo městečko několik tisíc lidí. R. 1934 pro finanční tíseň živnost prodána manželům Macháčkovým, pak byl vlastníkem tesař František Vrabec. Ač lázně často měnily své majitele, jejich podoba se neměnila. Práci tady našlo i několik místních občanů. V první polovině 20. století městečko používalo název Lázně Mlázovice. Poslední majitelkou rašelinných lázní byla Emilie Sládková. V r. 1953 byly lázně zrušeny a to i přes protest mnoha zdejších občanů. Následně byl zde zřízen Domov důchodců. Tak po téměř 100 letech skončil slavný lázeňský život v Mlázovicích. Pamětníků pomalu, ale jistě ubývá a tak našim potomkům zůstanou pouze fotografie a pohlednice na slavnou éru lázeňskou v městečku Mlázovice.

Martin Vágenknecht, foto: archiv Ivo Johna

Dobový pohled na mlázovické náměstí

Upozornění Policie ČR pro seniory

V současné době je v územní působnosti Královéhradeckého kraje registrován zvýšený nápad trestné činnosti páchané na seniorech. Jedná se o poměrně závažný druh kriminality, kdy obětí je osoba vysokého věku, mnohdy fyzicky a psychicky indisponovaná a obtížně se orientující v realitě. Tohoto specifika využívají organizované skupiny pachatelů, kteří pod různými záminkami vnikají do obydlí seniorů, kde následně odcizí finanční hotovost, mnohdy se jedná o celoživotní úspory. To, že využívají psychické a fyzické indispozice vysokého věku, činí tento druh trestné činnosti vysoce společensky nebezpečným. Následné dokazování je vzhledem k výše uvedeným specifickým vlastnostem poškozených velice ztíženo, mnohdy téměř vyloučeno.

Z těchto důvodů je potřebné zefektivnit zejména prevenci této kriminality spočívající v informovanosti seniorů. Zejména je potřebné je seznámit s různými, velmi pružně měněnými legendami, pod kterými skupiny pachatelů navazují se seniory kontakt, získávají jejich důvěru a vnučují se do jejich bytů či domů. Jako nejčastěji používané legendy byly na území Královéhradeckého kraje zaznamenány tyto:

- **Nabízení různých služeb** – kontrola el. a plyn. spotřebičů, oprava a výměna el. a plyn. spotřebičů, kontrola kvality vody, výměna okapů a okapových svodů, výkopy přípojek, broušení nožů, opravy deštníků, zástupci telefonních operátorů, pracovníci ČEZ, E-on, odečet měřáků odběru el. a plynu
- *Žádost o použití WC*
- *Žádání vody k napití*
- *Žádání vody do chladiče mot. vozidla*
- *Prodej různého zboží* – nabídka prodeje dek, kuchyňského nádobí, nožů, příborů, ozdobných deček
- *Výkup starožitností a starého nábytku*
- *Vrácení finančního přeplatku* – za přeplatek elektřiny, plynu, sociálních dávek, pojištění – **při využití těchto legend předkládají bankovku vysoké nominální hodnoty a žádají rozměnění této bankovky**
- *Předání výhry*
- *Oslovení s tím, že se jedná o příbuzného a žádá půjčku* – vyzvedává si ji jako kamarád příbuzného, který nemohl přijít osobně
- *Napsání vzkazu pro souseda*
- *Žádost o pomoc* – půjčení peněz na zdravotní péči či operaci pro kamaráda či rodinného příslušníka po havárii vozidla, na opravu vozidla
- *Sociální pracovnice, pracovnice úřadu* – vrácení peněz za léky a následné rozměnění bankovky

*Policie České republiky
Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje*

POLICIE ČR VÁS ZVE NA BESEDU
K VÝŠE UVEDENÉ PROBLEMATICE,
KTERÁ SE KONÁ **VE STŘEDU 1. 12. 2010**
OD **15 HODIN** V KULTURNÍM SÁLE HOTELU
GRAND ANENSKÝCH SLATINNÝCH LÁZNÍ
V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ

Jak je o vás postaráno na základně?

Bydlíme v buňkách, které jsou vybaveny sociálním zařízením, stravovacím zázemím, máme možnost i kulturního využití v podobě promítání filmů, více je postaráno o sportovní aktivitu. Máme posilovnu, hřiště na fotbal, basket, prostě jako v kasárnách. V Kosovu s námi byli na základně Slováci, znali jsme se běžně. Dost s námi otrásl, když při jejich cestě domů letadlo havarovalo a všichni zahynuli. Vraceli se domů...

Jan Petřík - Zub

Honzu Petříka, kterému dobrá polovina Bělohradu říká Zub a on sám dobře neví proč, znám slušnou řádku let, ale tuhle říjnovou sobotu jsem ho poznal úplně jinak.

Pro mě byl Honza fotbalista a hokejista, tvrdý, nekompromisní hráč, který jde do všeho. Koncový hráč, který dává góly, přijímá rány a taky je rozdává.

Pro mě byl Honza i výborný lyžař na bělohradském Studenově. Kluk, kterému šel jakýkoliv sport.

Najednou stíh - a on je z něho rotný Armády české republiky.

Muž, který absolvoval čtyři obtížné zahraniční vojenské mise.

Muž, který má za sebou nespočet seskoků padákem.

Muž, jenž se pochopitelně liší od kluka, kterého jsem znal před deseti, dvaceti léty.

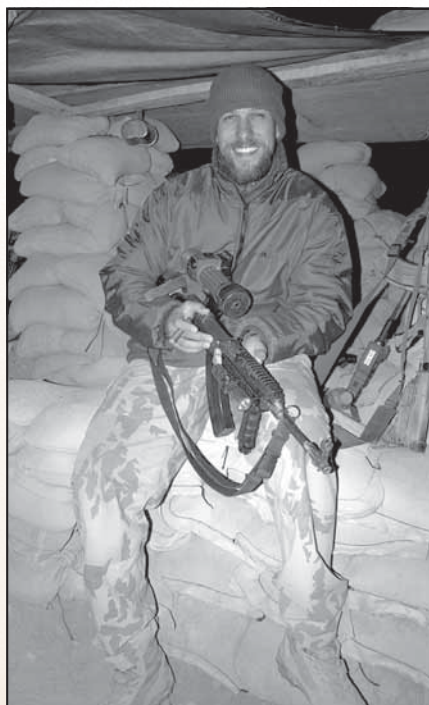
Sobota 9. října, sedím u Friedrichů u vínka a Honza si dává kávu se štrůdlem.

Za čtyři dny bude mít třiatřicet a to je čas, kdy je zapotřebí bilancovat, proto i tato reportáž.

Dívám se doma u počítače na fotky, které mi Honza dal na flešce. Vidím jiný svět, jiný kontinent a nezbyvá mi nic jiného, než smeknout klobouk, který na hlavě nemám.

Eduard Čeliš

Jan Petřík, bělohradský rodák, žije se svou manželkou Ladislavou a dvouapůlletým synkem Janem ve Starých Čivčích u Pardubic. Jako voják z povolání působí v Chrudimi u výsadkového praporu.

Co nám můžete říci o svém pracovním nasazení?

K profesionální jednotce jsem nastoupil v roce 2000, kdy se naši chlapi vraceli z Bosny. Po dvou letech profesionální přípravy jsem nastoupil jako příslušník KFOR do Kosova. Tam naše jednotka spadala pod vedení Angličanů, později jsme se osamostatnili. V té době jsme byli na základně Šajkovac, kde bylo poměrně klidnější zázemí, ale ani ta skutečnost nebyla pro nás příliš povzbuzující.

Jak dlouho trvala tato vaše mise?

Byli jsme tam dvakrát na půlroční misi jako pozemní jednotka, nikoliv jako výsadkáři. Mise trvala od září do února, přečkali jsme tam zimu, počasí bylo jako u nás. Po dvou letech jsme tam jeli znovu na stejné místo.

Vaše další mise byl Afghanistan?

Ano, v roce 2007 jsme jako zesílená četa působili na severu země ve Feyzabadu. Zde jsme byli na základně s Němci jako příslušníci ISAF. V roce 2009 jsme se dostali na základnu Shenk v provincii Logar, která leží asi 60 km od hlavního města Kábulu. Tady jsme tvořili jednotku s Američany. Cestovali jsme poprvé přes Německo, podruhé to byl přímý let Praha - Kábul, který trval zhruba 7 - 8 hodin.

V jakých podmínkách jste se v Afghánistanu ocitli?

Na severu ve Feyzabadu bylo tehdy docela bezpečno, válka tam ještě nedorazila. Teď už je to tam asi jiné. Prováděli jsme výcvik afghánské policie. Na základně to bylo asi stejné jako v Kosovu, jen se nám už po čase začalo stýskat po české kuchyni, i když si na stravování nemůžeme stěžovat. Náš denní režim byl přizpůsobený dennímu programu, ke kterému patří taky odpočinek a relaxace. Tady jsme si zahráli dokonce americký fotbal s Američany, který se pravidly to-

lik liší od našeho fotbalu. Doma si občas ještě rád zahrají hokej u nás v Chrudimí. Mimochodem – hraju levé křídlo. Ale to jen tak bokem.

Navázali jste někdy kontakt s místními obyvateli?

Musím ještě dodat, že kromě naší vojenské jednotky jsou tam taky Češi – civilisté, třeba stavbaři, kterým je třeba zajistit bezpečnost při jejich práci. Proto provádíme například zkoušku průjezdnosti cest, kdy se dostaneme i do nejodlehlejších oblastí země. Konkrétně si

v Praze. Pro nás je důležitý také kontakt s rodinou, denně můžeme bezplatně a kdykoliv domů volat. Máme internet, kde sledujeme zprávy z domova i ze světa. Necítíme se nijak izolovaní. Zájem každého velitele je, aby se utvořil dobrý kolektiv, dobrá parta. Podle toho si sám vybírá lidi. Myslím, že my dobrá parta jsme.

Kdy se chystáte na další misi?

Náš prapor jede do Afghánistanu v lednu, my asi až v září. Pravděpodobně tam budou s námi Američané a samozřejmě afghánská armáda a policie.

Co vám mám popřát? Abyste se vždy ve zdraví vrátil ke své rodině, ke svým blízkým. A děkuji za to, že jste mohl alespoň částečně přiblížit svět nám tolik vzdálený – svět ve válce. Hodně štěstí.

vzpomínám na situaci, kdy velitel hovořil s místními lidmi a ptal se jich, jak bychom jim mohli být nápomocni. Po čase jsme jim např. pomáhali přivést lavice do škol, deky, stany, radia, pro děti míče a pod. Lidé zde žijí velice skromně, pijí svoje čaje a hlavně vodu. Jsou ale pohostinní, často negramotní. V oblasti, kde jsme se nacházeli, někteří ani nevěděli, že se někde bojuje. Tehdy tam byl poměrně klid. Sešli jsme se dokonce s několika afghánskými civilisty, kteří uměli česky z doby, kdy u nás studovali. Pak se vrátili a dali se naverbovat na vojnu. Proč se vrátili? Kvůli rodinám, někteří pracují jako překladatelé a tlumočníci.

Jak je o vás postaráno po zdravotní stránce?

Před odjezdem se musíme podrobit zevrubné lékařské prohlídce včetně psychotestů. Totéž při návratu. Během mise je v dosahu americká polní nemocnice, která je vybavena i pro větší operace. Pokud český voják potřebuje závažnější lékařský zákrok a je-li schopen převozu, odlétá domů do Vojenské nemocnice

*Hana Friedrichová,
foto: archiv Jana Petříka*

Optimalizace veřejné dopravy

V červnu 2010 vstoupila v platnost optimalizace veřejné dopravy. Jak se tato změna osvědčuje v každodenní praxi řidiče autobusu na Bělohradsku, na to jsem se zeptala pana Miloše Drahotského, který jezdí už 15 let na lince Lázně Bělohrad – Miletín – Zdobín:

„Optimalizace je v podstatě sjednocení dopravy v Královéhradeckém kraji podle jednotných tarifů. Na autobusové zastávky byly k jízdním řádům vyvěšeny mapy regionu. Z Lázní Bělohradu je možné zakoupit jízdenky do všech míst, označených na mapě čísly, třeba do Hradce Králové, a jet autobusem i vlakem. Jízdenka do cílové stanice platí 5 hodin. Častým důvodem stížností cestujících je, že do míst čísly neoznačených, např. do Sobotky nebo Kopidlna, jízdenku v Bělohradě zakoupit nelze. Ale je to jen otázka času, než budou autobusy vybaveny novými strojky, ty stávající už totiž nepojmou tolik informací.“

Jako řidič jste v denním kontaktu s cestujícími, znáte dobře své lidi!

„Cestující je možné rozdělit do několika kategorií. Předškolní děti jezdí do mateřské školy. Ať už je to ze Vřesníku, z Borku nebo Želejova, malé děti jezdí samy. Když je potřeba, někdo z dospělých v autobuse na ně dohlédne. Ráno je dovezu před mateřskou školu v Rohoznici, tam čeká paní učitelka, která si děti převezme. Odpoledne stejným způsobem jedou domů, rodiče si na trase autobusu děti přebírají. Tak to funguje celá desetiletí ke spokojenosti všech. Když pak děti nastupují do školy, nejsou ustrašené, jsou naprosto samostatné. Školáci cestují také tak. Děti z vesnic jsou oproti městským bezproblémové. Musejí ovšem brzy vstávat, ale jsou zvyklé a nevadí jim to.“

Lidé, kteří se mnou jezdí do zaměstnání, jsou velmi citliví na změny jízdního řádu, vadí jim, když se odjezd z Lázní Bělohradu posouvá na pozdější čas. Lidé z vesnic chtějí být ráno včas v práci a po jejím skončení se vrátit co nejdříve domů, kde na ně čekají další povinnosti. Pokud tu musejí dlouho če-

kat, utíkají do aut. Funguje neoficiální doprava, lidé se za určitou stanovenou cenu vozí, a je to právě z důvodu pozdějšího návratu autobusu.

Pak jsou příležitostní cestující, těm změny jízdního řádu nevadí. Lázeňští hosté se mnou v poslední době rádi jezdí „okruh“, jedou na Zdobín a pak přes všechny vesnice zpět do Bělohradu. Jsou nadšeni krásami bělohradského okolí, údolím v Lukách, nádherným výhledem ze Vřesníku.“

V čem má optimalizace kladný dopad právě ve vztahu k cestujícím?

„Jsou to především výhodné ceny, zejména na delší trasy. Cestující si mohou zakoupit týdenní, měsíční nebo síťové jízdenky – za 100 Kč se dá jezdit po celém regionu, a to celý den do 24 hodin. Na síťovou skupinovou jízdenku za 200 Kč mohou takto cestovat 2 dospělí a maximálně 3 děti.“

Je větší nabídka spojů, lidé z vesnic mají lepší možnost dostat se k lékaři nebo na úřady.

Zlepšila se návaznost spojů, i když ta je výhodná spíše pro delší dojíždění. Starší lidé z vesnic cestují málo a mladí jezdí autobusem jen do 18 let, než si udělají řidičák. Plně obsazené autobusy jezdí jen ve velkých aglomeracích.“

Je toho určitě dost, co by se dalo ještě zlepšit...

„V Lázních Bělohradě se rozmohl nešvar parkování místních na výjezdu z autobusového nádraží. Nejde jen o krátkodobý výběr z automatu, ale o delší stání. S tím se nikde jinde než v Bělohradě nesetkávám. Pokud takto stojí větší vozidlo, komplikuje to výjezd a brání řidiči autobusu v rozhledu po křižovatce.“

V zimě je samozřejmě jízda obtížnější, hlavně pro ranní spoj a pro školní autobus, než silničáři stihnou cesty upravit. A pak je tu „cesta hrdinů“, katastrofální stav silnice z Lázní Bělohradu do Tetína. V rámci integrace by to chtělo větší zainteresovanost obecních zastupitelstev, měla by víc naslouchat lidem, kteří pravidelně dojíždějí do práce. Je to přece jejich služba.“

Na vás, pane Drahotský, je přímo vidět, že vás práce těší. Je to tak?

„Mám svou práci rád, kdybych neměl, nedělal bych to. Mám rád lidi, dobře s nimi vycházím, a tak je všechno v pořádku. I s dětmi. V Miletíně jsou už naučené, že nejdříve nastupují dospělí. Těším se na prázdniny, to je pravda, ale uplyne 14 dní a už se mi po dětech stýská. Také se nestalo, že by v autobuse něco zničili. Je to dané výchovou v rodinách a pak všichni se tu znají, není to anonymní jako ve velkých městech. Takže všechno v pohodě.“

Přeji vám, pane Drahotský, i nadále spokojenost v práci, ukázněné cestující, hodně trpělivosti a pevně zdraví!

Děkuji za rozhovor.

Antonie Vanišová, foto: Ladislav Stuchlík

Škopkové ještě jednou - a naposledy

Při pátrání po vzniku názvu Bělohrad jsem se setkal s řadou nejasností i záhad. Postupně se mi však na ně podařilo nalézt věrohodnou odpověď. Jednou z těch záhad bylo skutečné datum úmrtí Jindřicha Škopka z Bílých Otradovic. V čem ta záhada spočívala:

Jindřich Škopek z Bílých Otradovic koupil roku 1543 celé peckovské panství, do něhož patřila i Nová Ves s Koštofrankem. Zaplatil za ně tehdy 8 750 kop grošů českých. Avšak už v roce 1550 se majitelem peckovského panství stává jeho syn Jan, kterého měl s manželkou Hedvikou z Hořeněvse. Od té doby se po Jindřichu Škopkovi země slehla, v žádných pramenech není o něm ani zmínka až do roku 1566, kdy se uvádí, že zemřel „kolem roku 1566“. Jeho syn Jan se usadil na Pecce, nákladně ji zveleboval a v Nové Vsi s Koštofrankem učinil správcem svého strýce Václava Hořeněvského z Hořeněvse.

To, že od zaplacení ceny za peckovské panství až do roku 1566 není o Jindřichovi ani zmínka, bylo pro mne záhadou. Co nás zajímá: Proč jeho syn Jan, když se stal majitelem panství a rozhodl se usídlit na Pecce, nepožádal o správcovství v Nové Vsi svého otce, ale svého strýce? Co dělal a čím se zabýval Jindřich celých dvacet let? Těch dvacet let je jako černá díra v životě Jindřicha Škopka.

Záhadu ještě umocnila zpráva, kterou jsem našel v kronice Zvěstova, kde se uvádí, že Zvěstov prodala v roce 1547 Hedvika, vdova po Jindřichu Škopkovi, Janu Radimskému ze Slavkova. Tady už to silně skřípe. Jak mohla být v roce 1547 Hedvika vdovou, když její manžel zemřel až v roce 1566?

(Kvůli tomu Zvěstovu tady stojí za to trochu odbočit, abych vylíčil zajímavou epizodu ze života Jindřicha Škopka. Matka Jindřicha Škopka - Anna Onšovská-Škopková, byla majitelkou tří tvrzí: Onšov, Zvěstov a Kamberk. Jindřichovi sice slíbila odkázat celý svůj majetek, ale svůj slib nedodržela. Syn proto podal žalobu na matku ke komornímu soudu do Prahy. Jelikož matka k řízení nepřišla, dostal r. 1530 „stanné“ právo. Toho hned příštího roku využil a zabavil jí všechno seno a dvě selky. Matka ho dala zavraždit, ovšem neúspěšně. Spor postoupil až před soud zemský. Rozhodnutím soudu Jindřich dostal v roce 1534 právoplatně Zvěstov, ale Onšov a Kamberk připadly jeho sestrám.)

Tu záhadnou dobu dvaceti let, po kterou je v historických pramenech Jindřich Škopek nezvěstný, bylo třeba rozluštit. Požádal jsem proto Národní archiv v Praze, zda by bylo možné v Úřadu desek zemských zjistit přesný rok úmrtí Jindřicha Škopka. Mgr. Petr Mareš, archivář Národního archivu Praha, mi podal následující sdělení, ze kterého vyjímám: „Prohlédli jsme nejkvalitnější genealogickou sbírku – Sbírkou genealogickou Dobřenského, která obsahuje rodokmen Škopků z Bílých Otradovic. Dobřenský eviduje

jediného Jindřicha Škopka, jehož datum úmrtí pokládá před rok 1550 nebo kolem roku 1566 s otazníkem.“ Termín data úmrtí „kolem roku 1566“ se objevuje ve všech pramenech, v nichž je nějaká zmínka o Škopkovi. Tomu, kdo si vybral právě toto datum, nevadil zřejmě u tohoto data otazník. Správné je datum „před rokem 1550“, což potvrzuje zpráva ze Zvěstovské kroniky o vdově Hedvice.

Toto datum nám vysvětluje, proč o Jindřichu Škopkovi není v naší historii od roku 1548 do r. 1566 ani zmínky. Uvedený rok úmrtí je chybný, Jindřich Škopek byl v té době již dávno mrtvý. To také vysvětluje, proč Jan Škopek nepožádal v roce 1556 o správcovství v Nové Vsi svého otce, ale svého strýce. Jeho otec byl v té době už mrtev. Mgr. Mareš ve svém sdělení ještě doporučuje zjistit, kde Jindřich Škopek zemřel, na jeho náhrobním kameni by bylo jisté datum úmrtí přesné. V tom roce, kdy zemřel, byl už majitelem peckovského panství. Zkusil jsem proto štěstí na Pecce. Tam se však nedá o Škopkovi zjistit víc, než je uloženo ve sborníku Pecka od Rafaela Engelmana z r. 1921 – a i tam je rok úmrtí chybný, píše se tam, že „zemřel asi r. 1566.“

Co následovalo po smrti Jindřicha Škopka už je nám dobře známo. Správcovství v Nové Vsi se ujal v roce 1556 jeho švagr Václav Hořeněvský z Hořeněvse. Viz. Bělohradské listy 1/2010 str. 8-9, 4/2010 str. 17.

Na závěr ještě jedna informace: Občas slyším otázku, kde se nacházejí ty Bílé Otradovice. Tedy: Bílé Otradovice již na mapě nenajdeme. Otradovice byly dvě stejnojmenné vsi - a obě se šlechtickými sídly – tvrzi. Jedny Otradovice (blíže k Jankovu) byly proto nazývány Červené (dnes Jankovské), druhé (blíže k Neustupovu) se zvaly Bílé (dnes Neustupovské). Pro přesnou orientaci: Najdeme si na mapě silnici z Benešova do Tábora. V polovině cesty leží město Votice. Z Votic je asi 2 km do Neustupova. Silnice vede na Bílé neboli Neustupovské Otradovice, kde na dvorci lze spatřit zbytky ze 17. století a ve dvorci po hrázi rybníka Komory zbytky tvrze. Pouze příkopy se zachovaly.

Zdeněk Prchal

A44. před 1887: Pohled na zámek od jihozápadu [Sedláček, August: Hrady, zámky a tvrže Království českého, sv. V. Podkrkonoší, Praha 1887, s. 115]

KAREL DLABOLA JINAK

Naši čtenáři většinou znají významného místního rodáka jako ceněného malíře a grafika Raisova kraje. Často jejich domovy zdobí obraz či grafické dílo, které jemným provedením ukazuje krásy bělohradského okolí.

Druzí si pamatují Dlabolu sportovce, jenž ve více než sedmdesáti letech proháněl míček na tenisových kurtech v Bažantnici či byl pozorným divákem na většině tenisových turnajů. Divákem zasvěceným, neboť bedlivým okem sledoval celou plejádu našich i světových hráčů. Témeř tři čtvrtiny století. Uměl poutavě vyprávět o přednostech i slabínách jejich hry. V jeho vzpomínkách defilovali před námi bratři Koželuhové, Jaroslav Drobný, Josef Siba, Fred Perry, Roderik Menzel, hrabě Kinský a celá řada dalších hráčů z doby první republiky.

V tomto příspěvku představíme Karla Dlabolu jako pedagoga, uměleckého historika a popularizátora výtvarného

umění. V této roli není snad vůbec známý a přesto to nebyla úloha okrajová.

Jak k tomuto novému pohledu došlo? Začalo to jako jedna z příhod z Rychlých šípů. Při opravě střechy v Havlíčkově ulici, kde mistr Dlabola dlouhá léta žil a tvořil, byly nalezeny, s mírnou nadsázkou na trámu za komínem, sešity časopisu Vzdělavatel z třicátých let. Červenobílá obálka hlásala v podtitulu, že jde o Věstník Ústřední školy dělnické a Ústředního výboru vzdělávacího sboru Svazu čs. mládeže socialistické. Redaktorem byl JUDr. Alois K. Neuman a mezi neceľou desítkou spolupracovníků je uveden i náš Karel Dlabola.

Co byla ona Ústřední škola dělnická? Vznikla jako ústředí vzdělávacích, národních a dělnických spolků, řemeslnických jednot a besed. Řečeno dnešní terminologií řídila a podporovala celoživotní vzdělávání a rekvalifikace. Pečovala o náplň volného času. Z programu uvádíme: příprava pro stavitelské zkoušky na Smíchově, kurz vyšší matematiky, fotografické kurzy, večerní škola reálná, měšťanská, obchodní, studijní zájezdy do Drážďan a Paříže, výstavy, ochotnické besídky a divadelní představení. Politicky se Ústřední škola dělnická hlásila ke straně Národně socialistické.

Tolik suchá fakta a data. Zastavme se u posledního z našich objevů na půdě v Havlíčkově ulici. Čtyřstránkový článek Ex libris, který úsměvnou formou seznamuje s osobní knižní značkou jejího vlastníka. Karel Dlabola píše:

Konec podzimu nám přinese v řadě smutných svých dnů jeden, kdy konečně přestaneme litovat zesláblé, studené slunce a vrátíme se k nejuvěrnější přítelkyni - knihovně. Rovnáme a třídíme... a s hrůzou konstatujeme, kolik rozpůjčovaných knih se nám nevrátilo!

„Ode dneška budu mít v knihovně pořádek a nikomu nepůjčím ani list!“ říkáme si odhodlaně, ale víme napřed, jak těžko se podobná předsevzetí dodržují. Přijde přítel, druhý, třetí..., odmítnout, k tomu se nám nedostává síly. A tak mnohou z těch knih vidíme naposled.

Vám všem, kdož máte takoveto zkušenosti, poradím dobrou věc: opatřete všechny své knihy vlastní knihovní značkou, zvanou ex libris. Uznávám, že ex libris nechrání stoprocentně knihu před odcizením, bude-li vám kdo chtít knihu ukrást, ukradne ji, i kdyby byla signována na každé stránce. Ale vaši známí nebudou snad přece takovými barbary, aby vydrápali cizí ex libris z knihy a zařadili ji mezi své. Vaše ex libris jim bude mementem, jehož hlasu dříve či později uposlechnou.

Na konec ještě jednu radu. Až budete lepit do každé knihy s hrдостí vlastní značku, nezapomeňte použít dobré lepidlo a vyberte list, který se nedá vytrhnout, nejlépe rub desky. Neboť, kdo vám za to ručí, že žádný z vašich dobrých známých není barbar?

Jiří Vacek,

foto: archiv MKS

Na Bělohrad

Ne, uklidni se, vzrušený čtenáři. Nejde o omyl. Nebo jde? Spisovatel Jaroslav Hašek nikdy v Anenských lázních v Bělohradě nebyl, ani sem nevypravil svého hrdinu vojáka Švejka. I když ten byl napaden silným revmatismem a netušil, že zde v rašelině osvěžují naše klouby.

Může v tom mít ovšem prsty ilustrátor Josef Lada, který nakreslil obrázek, jak paní Milerová tlačí invalidní vozík a pacient se těší ke své kumpačce do Českých Budějovic.

Nedoplňujme historii smyšlenkami, vy, promovaní historici, my autoři fejetonů, vy jazykozpytci, kronikáři, páni řídící učitelé.

Spor Běl-o-hrad Běl-e-hrad nemohou ani rozluštit badatelé literatury faktu. Kdyby autor Hašek napsal nadšený ironický výkřik, např. Hurá na Beograd! Tak bylo po ptáčkách.

Pokud jde o mojí čtenářskou vášeň, jsem milovník Haškových děl, jeho humoru – a jsem rád, že oba, spisovatel i jeho hrdina, masakr první světové války přežili.

Je 17. září 11.00 hodin. Šlapu po lázeňské kolonádě, na lavičce před sokolovnou sedí silně prošeďivělá paní, v jedné ruce drží francouzské hole, druhou tiskne k uchu mo-

bil. Když ji mímím, slyším: „Koupila jsem lázeňské oplatky a klukům dva pohledy B ě l e h r a d u...“

Tak vyskakujte, čuřilové! Chcete recept, jak dostat Haška do lázni? Pojmenujte po něm ulici – vždyť už máte ve městečku Raisovo náměstí, Macharovu, Harantovu, L. Mašínové, Havlíčkovu, Nerudovu alej, Jiráskovo nábřeží, Máchovu...

Co vy na to? Bělohradští?

Miroslav Procházka z Pecky

JAK JSME MĚLI S JIRKOU DVOJKOLO

Celkem vzato, děti se naučí jezdit na kole poměrně v útlém věku. Jízda, stejně jako plavání, se prý nezapomíná. Ale tak jako nejde zapomenout na získané dovednosti, nelze zapomenout na zážitky s tím spojené. Když se cyklistický novic uchytí jen trochu v sedle, začne mít roupy a vymýšlet nejrůznější vylepšení jízdy. Nejprve se pouští jednou rukou, pak oběma a nakonec by nejraději jezdil bez držení i do školy. Tak to pokračuje až do pořádného maléru, velké havárie, srážky s plotem, pádem na hubu a bohužel někdy i srážkou s jiným, vždy však mnohem větším dopravním prostředkem. Schválně neříkám autem, neboť znám mnohé neuvěřitelné případy, například když cyklista v dešti narazil zezadu do stojícího traktoru či srážku kola s vlakem, z čehož dávala reportáž i televize.

Ale abych začal od začátku. Pro nás, tehdy kluky asi třináctileté, bylo největším dobrodružstvím pátrat po starých půdách. Můj otec říkal tomuhle našemu pátrání „šudrovat na půdě“. Při šudrování bylo možno nalézt poklady nesmírné ceny. Od pouzdra na plynovou masku, kterou tady zanechala vojska wehrmachtu, přes sáně a kočárky, po chomouty na koně a jiné zajímavé věci. Taková tajemná půda byla u mé babičky na Pecce. Protože to byla půda obrovská, bylo i množství pokladů převeliké. Při jedné výpravě mezi trámy se nám s kamarádem Jirkou podařilo nalézt dva bicykly, které jsme hned zkusili, zda na nich půjde jezdit. Šlo to a z toho vzešel nápad, uděláme si dvojkolo. Protože jsme byli hoši činu, hned druhý den jsme se po důkladné demontáži vydali se dvěma černými cyklorámy k zámečníku Elbrtovi. Podíval se na nás zkoumavě, ale zapnul svářečku a zkušeně nám oba rámy spojil pěkným housenkovým svárem. „Až to vychladne, tak to něčím natřete, cyklisti,“ poradil nám na cestu. Následovalo ještě několik dní, než jsme za pomoci otců dotáhli dvojkolo do provozuschopného stavu. Velký den nastal, když můj otec přivezl z Nové Paky duše. Jirka i já jsme pumpovali jako o život.

Nastala první jízda. Pravda je, že jsme si ji představovali přece jen trochu jinak. Nejprve to bylo jeden čehý, druhý hot. Ale po chvíli už nám šlo šlapat jako jeden muž. „Pojedeme ke koupališti,“ rozhodl jsem velitelsky. Kdo to v Pecce zná, ten ví, že ke koupališti vede cesta hezky z kopce. Tehdy to byla pouze kamenitá polňačka. Začali jsme zdárně sjíždět, když Jirka sedící vzadu začal něco neartikulovaně pokřikovat. „Co je?“ „R o z p o j u j e s e n á m k o l o!“ kotal tandemista. „Brzdi!“ „Když brzdíme, rozpojuje se víc!“ hulákal. Asi zázrakem či díky prozřetelnosti dojeli jsme dolů vcelku. Jak já s Jirkou, tak kolo. Po prohlídce jsme zjistili, že housenkový svár drží skutečně za poslední článku a že na kole dál jet nelze. „Dáme ho do křoví, támhle za boudu, a pak pro něj přijedeme s károu, ať ho nepřetrhneme úplně,“ rozhodl jsem a šoupl dvojkolo do kopřiv.

Uplynulo odpoledne a kromě snědení chleba s hořčicí jsme pro záchranu našeho technického zázraku neudělali nic.

Drahnou chvílí jsme klátili nohama na lavičce u nás před domem, když se po silnici od koupaliště blížili dva cizí kluci. Oba vypadali otřesně. Kulhali, kraťasy a trika měli špinavá, odřeniny a boule na nich hrály všemi barvami. Se skloněnými hlavami nás minuli a zamiřili do dveří našeho domu. Na zdi totiž byla přibitá bílá tabulka s červeným křížkem, oznamující, že tady bydlí zdravotník. Opravdu bylo ošetření zapotřebí. Když je moje maminka ovazovala, padla samozřejmě otázka „co se vám stalo“. „Ále tam,“ „šli jsme,“ „jeli jsme,“ „on upadl,“ „já taky.“ Nesouvisle a zmateně koktali oba kluci. Jen pravda se jim vyslovit nechtěla.

S Jirkou jsme to pochopili hned. „Vy jste nám sebrali dvojkolo.“ Vytřeštili oči v posvátné, panické hrůze. „Kam jste ho dali?“ „Tam, na cestě, dole...“ Běh ke koupališti proběhl v rekordním čase. V prachu cesty ležel náš technický zázrak. Již zdálky bylo vidět, že havárie musela být ukrutná. Oprava a znovuzkříšení stroje bylo nemožné. „Hod’ ho zpátky do kopřiv,“ povídá Jirka a sebral jednu půlku. Jak řekl, tak se stalo. Pak jsme šli domů a na kole už jezdil jen každý na svém.

Ladislav Stuchlík, obrázek: Petr Stuchlík

Již desátý ročník pochodu na Zvičinu proběhl ve výroční den české státnosti 28. 10. 2010. Přesto, že start je tradičně od Památníku K. V. Raise, více lidí se šlo na hrázi rybníka Pardoubku, kde byla odhalena dřevěná plastika vodní víly spící ve člunu. Vílu, stejně jako vodníka Vodomila Pardoubského, jenž hlídá rybník již od roku 2005, vyřezal valdický řezbář Jaroslav Svoboda, který se odhalení také zúčastnil. Jak sám říká: „Mám velikou radost z toho, že se sem lidé chodí plastikami potěšit. V hlavě mně leží ještě několik nápadů, které bych rád realizoval a umístil do Bělohradu.“ Nádherné počasí přilákalo na pochod více jak 70 pohybových turistů. O tom, jak to bylo s vodní vílou, vysvětlil při odhalení plastiky vedoucí Městského kulturního střediska pan Ladislav Stuchlík následující historkou:

JAK TO BYLO S VODNÍ PANNOU NA PARDOUBKU

Je to již drahně let, co se na rybník přistěhoval odkudsi z jižních Čech mladý vodník, kterému začali místní říkat Vodomil Pardoubský. Dlouho hlídal lesklou hladinu rybníka sám. Za tu dobu si nashromáždil již pěkný majetek v podobě dušiček, které měl v malovaných cibuláčcích pod břehem. Z dlouhého vysedávání a vyhlížení nepozorných plavců mu začalo být v rákosí smutno. Možná by si mohl najít ženu. Hledal, vyhlížel, ptal se známých ve vodní říši, až si našel krásnou vodní pannu. Když ji přivedl do Pardoubku, hned byl jeho mokrá život veselejší. Jenže na rybník chodil chytat ryby místní mladý rybář. Každé ráno s ranní mlhou vyrážel na své loďce na hladinu a chytal ryby. Vodní panna ho sledovala tak dlouho, až se do něho zamilovala. Plavala kolem jeho loďky, až si jí rybář všiml. Když na ni pohlédl, hned se do ní zamiloval. Bral ji do loďky a plánoval, jak odsud odejdou. Dříve než se jim to podařilo, všiml si toho vodník. Rozzlobil se, ale nedal na sobě nic znát. Namíchal lektvar z puškvorce a jiného vodnického bejlí a dal ho víle vypít. Ta v loďce usnula tvrdým spánkem, kterým spí dodnes. Vodník by ji mohl kdykoliv kouzlem vzbudit, ale pak by mu utekla s rybářem. A když ji nevzbudí? Vodní panna bude dál v loďce spát a vodník se na ni může přes hladinu rybníka pouze dívat. A tak je vlastně zase sám.

(las)

foto: autor

Vážení pane starosto,

dovolte, abychom Vás informovali o velmi úspěšném vystoupení flétnového souboru **Pifferaios Lázně Bělohrad**, um. ved. PaedDr. Ivana Václavů, na 4. etapě **Národního festivalu neprofesionálních komorních a symfonických těles 2010**. Tato etapa, která se konala ve dnech 18. – 19. 9. 2010 na zámku, zámeckém skleníku a židovské synagoze v **Blovicích**, byla pojata jako bienále – IX. *Setkání flétnových souborů*.

Záštitu nad koncertem převzal hejtman Jihomoravského kraje Mgr. Michal Hašek a ing. Jaroslav Dohnálek, starosta města Blovice, spolupořadatel 4. etapy NF byl *Kyjevský komorní orchestr s um. ved. Janem Sárazem*.

Oba festivalové koncerty natáčel Český rozhlas 3 Praha pro pravidelný hudebně publicistický pořad stanice Vltava „Slovo o hudbě“ (redaktor Mgr. Petr Kadlec).

Vážení pane starosto, rádi bychom touto cestou vyjádřili poděkování všem členkám flétnového souboru spolu s přáním, aby se jim v jejich záslužné umělecké činnosti i nadále dařilo a aby stále dobře reprezentovaly město Lázně Bělohrad.

S pozdravem Mgr. Lenka Láznovská, ředitelka Národního informačního a poradenského střediska pro kulturu Praha

PRO ROK 2011 SE VYDÁVAJÍ NOVÉ ZNÁMKY NA POPELNICE

- Platnost starých známek je do 31. 3. 2011
- Svozové kalendáře na rok 2011 obdržíte na Městském úřadě Lázně Bělohrad

SVOZOVÉ DNY OD 1. 1. 2011:

- Lázně Bělohrad - pondělí v sudé týdny
- Dolní Nová Ves, Horní Nová Ves, Prostřední Nová Ves – pondělí v liché týdny
- Brtev, Dolní Javoří, Hřídelec, Lány a Uhlíře – úterý v liché týdny

Loupežné přepadení

Do nezáviděníhodné situace se dostaly v pondělí 8. listopadu dvě bankovní úřednice v Lázních Bělohradě. Bylo krátce po sedmnácté hodině, když se z kuchyňky v zadní části objektu, kde má sídlo pobočka peněžního ústavu, ozvalo řinčení skla a následně rozbitým oknem skočil dovnitř maskovaný muž. S pistolí v ruce požadoval po jedné z žen, aby otevřela trezor. Ta raději trezor odemkla. Přitom muže upozornila, že otevření bude trvat několik minut. Mezitím lupič zaregistroval na toaletě druhou úřednici, kterou napadl a přitom jí způsobil drobné zranění. Nakonec z banky odešel s nepořízenou, neboť se nemohl dočkat, až se dveře trezoru otevřou.

K popisu pachatele ženy uvedly, že byl ve věku kolem 35 let, asi 175 cm vysoký, měl sportovní postavu a na hlavě černou kuklu s otvory pro oči. Oblečen byl do tmavé bundy a šedých kalhot. Na zádech měl batoh a na rukách černé rukavice. Hovořil česky bez přízvuku.

Hana Klečalová

PROJEKT „CHIROFONETIKA V MŠ“

Bělohradské mateřské škole se podařilo získat grant, financovaný Evropskými sociálními fondy a Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy. Projekt nese název „Chirofonetika v MŠ“. Do projektu je zahrnuto financování několika činností, prováděných speciálním pedagogem (Mgr. Evou Mílkovou), který se stal na dobu trvání grantu po dobu 29 měsíců kmenovým zaměstnancem mateřské školy.

I. V první řadě speciální pedagog, chirofonetička, mající oprávnění provádět tuto ne příliš známou alternativní metodu – chirofonetiku, **ošetřuje pravidelně 1x týdně 12 dětí**. Po chirofonetických tazích na zádech a nohou (představte si jemně probíhající masáž) se přechází k speciálně pedagogickým cvičením, jež jsou „šita přímo na míru“ jednotlivého dítěte.

II. Chirofonetické ošetřování provádějí doma také samotní rodiče. Proto přicházejí rodiče na **konzultace se speciálním pedagogem**, kde se jednotlivým tahům učí. Společně s učitelkou probírají aktuální stav dítěte, posun vpřed, či stagnace v jeho celkovém vývoji, k nimž čas od času dochází. Někteří rodiče bývají zprvu otázkami, jež jim učitelka klade, překvapení. Po krátké době však většina z nich pochopí, že vývoj řeči souvisí s celkovým prospíváním dítěte a ne jen s nápravou jednotlivé hlásky. Celistvý pohled na dítě a jeho vývoj je jedním ze základních stanovisek, uplatňovaných v chirofonetice.

III. **Konzultace speciálního pedagoga s učitelkami Bělohradské mateřské školy** jsou další prováděnou činností. Jedná se o rozhovory, v nichž učitelky mohou volně mluvit o dětech, které jim právě v této době „leží na srdci“. Tedy vnitřně je zaměstnávají, ať už z důvodů výjimečnosti daného dítěte a jeho životního osudu nebo nesouladu mezi dítětem a ostatním kolektivem ve třídě. Rozhovory slouží v podstatě k utřídění myšlenek a poznatků o konkrétním dítěti, k vyslechnutí nestrannou osobou. Tak je mnohem snazší najít cestu, jak situaci řešit. Ne vždy je nutné navrhnout speciálně pedagogická opatření. Často pomůže pouze to, že se učitelky mohou podělit o danou situaci a mohou konstruktivně hledat.

IV. **Pracovní dílny pro pedagogickou veřejnost**. Zkušenosti posledních šesti let se zaváděním prvků Waldorfské pedagogiky v podmínkách místní mateřské školy jsou předávány ostatním kolegům, pedagogům působícím v MŠ a na prvním stupni ZŠ. V tomto školním roce bylo uskutečněno celkem 6 pracovních dílen. Témata: vývojové fáze dítěte, diagnostická kresba, grafomotorika. Odpoledne strávené společnou prací vytvořilo vždy velmi otevřenou atmosféru, při níž lze lépe klást otázky, vyprávět o problematice na svém pracovišti. Pracovní dílna obsahuje teoretické vysvětlení daného tématu, na něž navazuje vždy praktické prožití alespoň některých prvků z představované metodiky. Velmi se osvědčil původní nápad – uspořádat dílnu pouze pro menší počet zájemců. Původně plánovaný počet účastníků 12 byl sice zvýšen až na počet 16 (z důvodu přijetí všech přihlášených zájemců), přesto však se jednalo o relativně malou skupinu kolegů a bylo tak možné vytvořit příjemnou rodinnou atmosféru. Ohlasy kolegů byly velmi pozitivní a po ukončení každé dílny zazněla slova poděkování a vděčnosti.

V. **Besedy pro rodiče**. V tomto školním roce proběhly dvě besedy, a to na téma „Chirofonetika“ a „Školní zralost“. Třetí plánovaná beseda na téma „Nevím, co s tím dítětem dělat“ byla přeložena z důvodu nemocnosti lektora na nový školní rok.

V červnu 2010 můžeme konstatovat, že projekt je průběžně plněn i přes dlouhodobou absenci speciálního pedagoga. Po tuto dobu prováděla péči studentka školy chirofonetiky pod supervizí Mgr. Evy Mílkové. Záměr a cíle jsou jasně viditelné, pozitivní dopad na cílovou skupinu zřetelný. Netušili jsme však, kolik administrativní práce se skrývá za průběžnými hlášeními o naplňování projektu, netušili jsme, kolik sil a trpělivosti bude nutné prokázat, aby po formální stránce bylo vše naplněno.

A přesto děkujeme za tuto možnost práce. Velký dík patří za podporu paní ředitelce Janě Feixové.

*Zpracovala Mgr. Eva Mílková, spec. pedagog,
Lenka Zivrová, zástupkyně
ředitelky Bělohradské MŠ
v Lázních Bělohradě*

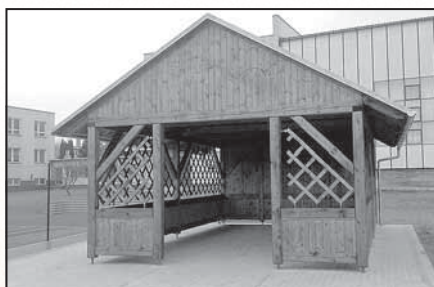

UPOZORNĚNÍ

Při posledním rozboru kvality vody z oblíbené studánky v Lánech pod hřištěm, který se uskutečnil 4. října 2010, byl zjištěn výskyt koliformních bakterií. Z tohoto důvodu není voda ze studánky pitná. (šup)

VENKOVNÍ UČEBNA ZA ZÁKLADNÍ ŠKOLOU

V úterý 18. října 2010 proběhla kolaudace venkovní altánové učebny v prostoru za základní školou. Výstavba venkovní učebny byla zahájena v květnu 2010. Kapacita učebny je 28 míst, menší část bude využívána k hrám a skupinovým aktivitám, větší část bude vybavena stolkami a židlemi pro výuku a další aktivity.

Celkové náklady na vybudování altánu včetně dlažby a úpravy okolí dosáhly necelých 250 000 Kč. Město na vybudování učebny přispělo částkou 77 000 Kč a Královéhradecký kraj poskytl základní škole dar ve výši 100 000 Kč. Altánová učebna bude sloužit jak žákům základní školy, tak i školní družině a mateřské škole. Své využití určitě najde i jako zázemí pro sportovní aktivity na nedalekém sportovišti.

Již nyní se těšíme na teplé jarní dny, kdy část výuky budeme moci přesunout do nové učebny. Děkujeme oběma dárcům – městu Lázně Bělohrad i Královéhradeckému kraji – za finanční výpomoc.

Za učitele a žáky Základní školy K. V. Raise Lázně Bělohrad Jaroslav Jirásko – ředitel školy

OPRAVA TRUHLÁŘSKÝCH DÍLEN

Na dnu otevřených dveří 10. 10. 2010 byly veřejnosti představeny nově opravené truhlářské dílny odloučeného učňovského střediska SŠGS Nová Paka v ulici Leontíny Mašínové v Lázních Bělohradě. Vedení školy několik let usilovalo o vylepšení vnějšího vzhledu dílen a výměnu oken spojené se zateplením obvodových zdí. Když se vedení školy nepodařilo získat finanční prostředky od zřizovatele, podalo projekt na získání potřebných finančních prostředků ze SFŽP (Státní fond životního prostředí), kde došlo ke kladnému vyřízení žádosti. Dodavatelem byla na základě výběrového řízení vybrána firma Repcolor s.r.o. z Opatovic nad Labem, která se svého úkolu zhostila v určeném časovém rozmezí a v pondělí 18. října 2010 mohlo být zahájeno kolaudační řízení. Kolaudace potvrdila, že dílo bylo dodavatelem odevzdáno ve vzorné kvalitě. Celkové náklady činily 1 200 000,- Kč, na kofinancování stavby se výrazně podílel i zřizovatel školy – Královéhradecký kraj.

V rámci stavebních úprav byla kromě zateplení 16 cm polystyrenem vyměněna všechna okna, osazena nové termoregulační ventily na tělesech ÚT a opravena střecha (subdodávka bělohradské klempiřské firmy Eduard Portych). (las)

BESEDA

V září na naší škole proběhla beseda s bělohradským rodákem spisovatelem panem Svatoplukem Hrnčířem.

Na besedu jsme se moc těšili. Nejdříve nám vedoucí knihovny paní Rainová pana Hrnčíře představila. Poté nám pan Hrnčíř vyprávěl, třeba o tom, jak se dostal do televize do pořadu Pošta pro tebe. Také nám odpovídal na naše otázky. Beseda se nám žákům i učitelům moc líbila a panu Hrnčířovi za ni ještě jednou děkujeme.

Terezie Patková, žákyně ZŠ

OCENĚNÍ

BĚLOHRADSKÉHO STAROSTY ING. PAVLA ŠUBRA

V pondělí 20. září 2010 od 10.00 hodin se konalo v jednacím sále Senátu Parlamentu ČR setkání ředitelů a prezidentů členských folklorních slavností a festivalů Folklorního sdružení ČR, starostů a primátorů měst a obcí, kde se tyto festivaly konají a jejich krajských hejtmánů s představiteli Senátu Parlamentu ČR v rámci jednání senátního Výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice. Smyslem jednání bylo především zhodnocení lidových slavností a folklorních festivalů, pořádaných členy Folklorního sdružení České republiky v roce 2010 a výhled do folklorního roku 2011.

Než začalo jednání, připravili Zdeněk Pšenica a Jaromír Jermář nejednomu z přítomných starostů překvapení - ocenění za nadstandardní podporu a rozvoj folklorních festivalů v jejich obcích. Z rukou předsedy výboru Senátu PČR Jaromíra Jermáře a místopředsedy FoS ČR Ladislava Michálka a Josefa Langerera převzalo toto ocenění deset starostů a mezi nimi i starosta Lázní Bělohradu **ing. Pavel Šubr**.

převzato z tiskové zprávy

Podzim shazuje ze stromů listy. Zřejmě je to pro někoho málo a proto rozhodl, že stromky mají shazovat i větve. Hned jim pomohl ochotně nožem a uřízl vrcholovou partii mladého, nedávno vysazeného doučku v zámeckém parku.

Dalším počinem bělohradských vandalů byla akce ve dnech 23. - 24. 10., kdy před Památkem K. V. Raise poškodili odpadkový koš (2.500,-Kč), rozbili lampu veřejného osvětlení (5.000,-Kč) a převrátili dva květinové stojany (viz. foto).

Kdo má tyto akce na svědomí, zjišťuje Policie ČR.

(las)

ČTYŘI ROZHOVORY O PODZIMU V PŘEBORU FK LÁZNĚ BĚLOHRAD - PECKA

Bělohradský stolní tenis 2010

Lukáš Šrám

26letý levý záložník hrající s jednáctkou na dresu.

Stylem i vizáží Lukáš připomíná Philippa Lahma z Bayernu Mnichov. Lahm kope pravého beka i v reprezentaci Německa a na dresu má číslo 21. Náš Lukáš je v současné době zraněn, trápí jej natržený stehenní sval.

Podzim máme hodně dobře rozjetý. Myslím si, že moc bělohradských fandů nepočítalo s tím, že budeme po podzimu na osmém místě tabulky. Jasně nejlepším mančafem v krajském přeboru je Převýšov. Rychlý, technický, výbušný tým. Postup jim může uniknout pouze zázrakem. My jsme odehráli dobré zápasy doma s Dobruškou a Broumovem, i první výhra v přeboru nad mužstvem Přepych byla skvělá.

Bohumil Šrám

člen realizačního týmu, stále se lepšíci fotbalový hlasatel, začátkem září letošního roku oslavil šedesátiny, táta Lukáše.

Po podzimu jsme očekávali 19 bodů a máme jich o čtyři víc - 23. Takže spokojenost. Začátek jsme měli slabší. Podle mého názoru jsme odehráli nejlepší utkání v Kunčicích, kde jsme vyhráli 4:2. Lídr krajského přeboru Převýšov je bez konkurence. Tam jsme na ně nestačili, výborný mančaf, když měl náš hráč balón, tak měl hned kolem sebe tři protihráče. To, že se kope v Bělohradě krajský přebor, je ohromný, vždyť na Pardubickou - Vysoké Mýto, Choceň, kluby s velkou tradicí, hrají stejnou soutěž...

Jiří Wagenknecht

předseda klubu a taky táta Jirky, který na podzim na postu záložníka odehrál za bělohradské áčko 680 minut. Fotbalový čas 17letého Jirky určitě přijde...

I já jsem s podzimem maximálně spokojen. Výsledky předčily očekávání. Tajně jsme mluvili o devatenácti bodech. Všem hráčům patří můj velký dík, odevzdali maximum. Nejlepší zápas? S Dobruškou. Převýšov převyšuje a o jeho postupu do divize nemůže být pochyb.

Vladimír Zajíček

47letý trenér, který deset roků kopal divizi za hradecskou rezervu a Choceň, poté hrál v Olympii Hradec, v rakouském Schremsu, Rychnově nad Kněžnou a v dalších klubech. Před Bělohradem trénoval dva a půl roku Miletín.

Spokojenost, jak jinak. Třidvacet bodů jsme nečekali, náš odhad byl 18-20. Podzim tedy vyšel, ale jaro bude těžší, o postupujícím je rozhodnuto, bude se bojovat o záchranu. Máme nahráno, ale i tak potřebuje tým posílit, hráčský kádr je na krajský přebor úzký. Převýšov kraluje a herně je někde jinde než ostatní mančafy.

Chtěl bych vyzvednout gólmana Lukáše Čížka, mockrát nás podržel, Oldu Velicha, za návrat po zranění achilovky a za stmelování týmu. Pak Kubu Lonera za přístup a fotbalovost. Nelze vynechat Radka Suchánka a vlastně celé mužstvo za kolektivní přístup.

Herna stolního tenisu v Bažantnici

Z několika důvodů. Především v sezoně na jaře skončené získal úspěch, na který čekal téměř čtvrt století, poprvé od roku 1987 se bělohradští hráči stali okresními přeborníky družstev mužů. Družstvu z Bažantnice se to podařilo teprve podruhé od roku 1972, kdy byla znovuobnovena činnost oddílu.

Skromná herna v Bažantnici, v níž se stolní tenis hraje už téměř třicet let, i díky tomu zažila jednu z nejúspěšnějších sezon. A nejen tím, že A tým mužů ve složení Milan Petřivý, Michal Petřivý, Milan Šulc a Jan Šotek byl nejlepší v celém jičínském okrese, kde se do soutěží ve čtyřech výkonnostních skupinách zapojilo 49 týmů. Ale také proto, že se poprvé v historii okresními přeborníky stali také bělohradští žáci, za něž nastupovali Tomáš Kout, Filip Klejch, Petr Novotný a Karel Fink. A aby úspěchů nebylo málo, tak dorostenci skončili rovněž v okresním přeboru na třetím místě, o což se zasloužili Lukáš Malý, Jiří Novotný a Jakub Kordík.

Bělohradský klub svými výsledky určitě dělá radost těm, kteří před téměř čtyřiceti lety stáli u jeho znovuobnovení. Dodnes jsou v živé paměti mnohých

Interiér herny

„A“
družstvo mužů:
→ Jan Šotek
→ Milan Šulc
→ Michal Petřivý
→ Milan Petřivý

„B“
družstvo mužů:
→ Pavel Zivr
→ Luděk Vaníček
→ Olda Žáček
→ Jan Šulc

první sezony, kdy za něj hráli například výborný tenista Petr Koláček či Slávek Forman. A nezapomenutelní jsou i další, kteří přišli s nimi nebo bezprostředně po nich a na jejichž činnosti závisel nejen sportovní chod oddílu: Jiří Špůr, dlouholetý předseda, Jiří Šulc starší, Osvald Lelek či Vladimír Záveský. Právě oni a řada dalších položili základ dnešním úspěchům, o které se zasloužily už další generace hráčů. Někteří z nich se už nyní výrazně zapsali do pomyslné kroniky slávy bělohradského stolního tenisu, přestože stále patří k hráčským oporám klubu: Milan Petřivý, v jehož statistikách je přes 2000 vítězných mistrovských zápasů a i díky nim byl více než dvacet pět let hráčskou jedničkou klubu. Jeho syn Michal, jenž ho na tomto postu vystřídal, je zároveň současným předsedou úspěšného oddílu a k letošnímu titulu okresních přeborníků přispěl více než devadesátiprocentní úspěšností ve svých zápasech, čímž se stal nejúspěš-

nějším hráčem celé soutěže. Josef Václavík, jenž nejen že pamatuje novodobé začátky klubu v roce 1972, ale hlavně od té doby nevynechal jediné mistrovské utkání. Současný člen bělohradského céčka si tak za 38 odehraných sezon na své konto připsal těžko uvěřitelných více než 3000 duelů.

Mohli bychom jmenovat i další, což není těžké, protože bělohradský oddíl v současné době sdružuje téměř tři desítky registrovaných hráčů a řada dalších chodí do místní herny pravidelně hrát rekreačně. I proto v posledních sezonách, stejně jako v té letošní, která začala před několika týdny, do okresních soutěží vysílá hned pět družstev dospělých. Vedle toho se oddíl věnuje také dětem a mládeži. Nejen úspěšným družstvům žáků a dorostu, ale i těm nejmenším, kteří se stolnímu tenisu v Lázních Bělohradě věnují, se hlavně zásluhou úspěšného hráče áčka Milana Šulce dostává odborné trenérské péče.

Přestože zásluhou prvenství v minulém ročníku okresního přeboru by mohlo bělohradské áčko hrát krajskou soutěž, v nedávno zahájené nové sezoně opět působí jen v okresní. Hlavním důvodem je pro krajské soutěže nevyhovující herna v Bažantnici. Tricet let stará stavba dosluhuje a krajské soutěže se v ní hrát nedají, proto klub netrpělivě čeká na plánovanou dostavbu tenisové haly, kde by našel odpovídající zázemí. Ale protože spolupráce oddílu s bělohradskou radnicí je velmi dobrá a vedení města mu v jeho činnosti dlouhodobě výrazně pomáhá, stolní tenisté věří, že nová herna nebude záležitostí daleké budoucnosti. I v té stávající však bude bělohradský stolní tenis v právě probíhající sezoně usilovat o další výborné výsledky a stejně jako ty předcházející zakončí tradičním Jarním turnajem, který se stal mezi stolními tenisty nejen z blízkého okolí velmi populární. Tak hodně úspěchů.

Radomír Machek, foto: Milan Petřivý

Dorost: Jakub Kordík, Jiří Novotný, Tomáš Kout

Žáci: Karel Flnk, Petr Novotný, Jan Míl, Jakub Fejfar, Tomáš Lejdar, Petra Rolfová, trenér Milan Šulc

Michal Petřivý – 1.hráč

Tomáš Vaníček mistrem republiky

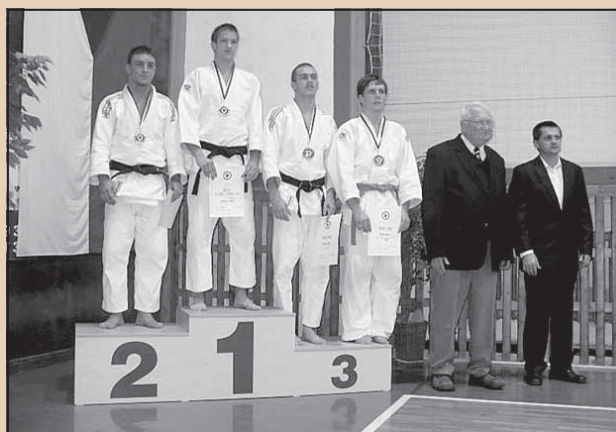
Další úspěch zaznamenal mladý jičínsko - bělohradský judista Tomáš Vaníček.

V sobotu 6. 11. v jičínském sportovním areálu na mistrovství České republiky mužů a žen vybojoval v hmotnostní kategorii do 60 kg zlatou medaili.

Ve finále nastoupil proti Michalu Tománkovi (USK Praha), kterého porazil. Vystoupil tak na nejvyšší stupeň, kde mu k zisku titulu mistra republiky blahopřál Luděk Vaníček, trenér a otec v jedné osobě.

Ještě před tím 21.10. vybojoval Tomáš Vaníček deváté místo na mistrovství světa juniorů v Maroku.

(převzato z Jičínského deníku)

*Podzim
v Kamenné Hůře*

Ó vy buky velikáni,
hladkých šedých kmenů,
řekněte, kdo proved s vámi
tuto barev změnu?

Zelený háv vašich korun
kam se jenom poděl?
Kdo vás v brokát hnědožlutý
předáděrně oděl?

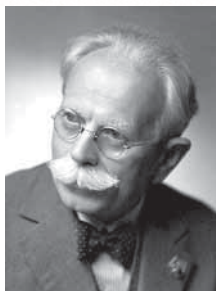
I vy brízy bělokoré,
kráso našich lesů,
zlatožlut' svých drobných lístků
sypete do vřesu.

A vy buky, habry, keře,
se svých strání výše,
nevzhlížíte již tak svěže,
smutek z korun dýše.

Jen vy smrky, dřiny, sosny,
mohutné a vznosné jedle,
stálou zelení svých jehlic
předčíte své druhy vedle.

Řekněte mi, stromy milé,
kdo vás takto změnil?
Zašvelel závan korun
tíše, plaše, sdělil:

„Každoročně sem do Hůry
malíř podzim chodí,
koruny nám přemaluje –
pak list dolů shodí!“

MUDr. Jaroslav Mladý,

oční lékař z Hradce Králové. Zanícený fotograf, autor mnoha básní a především velký milovník Lázní Bělouhradu. Každé léto o prázdninách bydlíval u Finků na Třetí straně. Procházel malebným Raisovým krajem a z jeho vycházek se dochovala v Památníku K. V Raise kolekce tří set diapositivů a složka básní z let 1945 – 1954 s názvem Hrst vzpomínek na Raisův kraj. Uvádíme alespoň malou ukázkou z jeho básnického díla s podzimní a zimní tematikou.

(las), archiv MKS

*Pod sněžným
příkrovem*

Když se dívám z výšin Chlumů
na tě, milý kraji,
vidím sněžné lány v slunci
jak do modra hrají.

Zvičina tě na východě
v mlžné dálce střeže,
a městečko zasněžené
poznám dle tvé věže.

Na západě vrchy, lesy,
a v nich staré hrady,
vyprávějí tobě smutně
jak se žilo tady.

Hřeben Hůry na severu
před větry tě chrání,
její mocné větrolamy
severák zahání.

Na jihu tě objímají
zalesněné Chlumy,
aby nikdo nerušil tě
z tiché zimní dumy.

Údoličko milé, bílé,
spíš jak v klínu matky,
roztroušené tu tam vidím
tvých vesniček chatky.

NOVÁ KNIHA

**Před Vánoci vyjde knížka
Eduarda Čeliše s názvem
Copak mě nevidíš?**

Bělohradský patriot a nenapravitelný sportovec Eduard Čeliš (shodou okolností člen redakční rady Bělohradských listů) v knížce uvádí svých téměř 50 povídek nejen ze sportovního života.

Křest knihy s autogramiádou proběhne 3. 12. 2010 od 17 hodin v kavárně Neptun v Lázeňské ulici. Kmotrem bude „bělohradský spisovatel“ Stanislav Rudolf. Malou ochutnávkou z knížky je fejeton Prskavka na třetí straně těchto listů.

ÚVOD KNIHY COPAK MĚ NEVIDÍŠ? ANEB ČTYŘICET OSM BĚLOHRADSKÝCH LODIČEK

Jako kluci jsme na Javorce pouštěli lodičky. Ty jsme vyřezali nožem z měkkých smrkových polínek. Na vršek lodičky jsme napsali černou barvou startovní čísla.

Z Kellera mostu na konci náměstí jsme lodičky hozením do řeky odstartovali. Cíl byl u Lejdarova mostu, o sto padesát metrů níž po řece.

Mně učarovalo startovní číslo čtyři. Věřil jsem, že moje „čtyřka“ bude vyhrávat, a tak jsem měl na své lodičce vždycky čtyřku. Byl jsem i čtvrtý v abecedě na základní škole, přede mnou byli z kluků pouze Albrecht, Bičička a Čapek.

Přidal jsem ke čtyřce nekonečnou osmičku a za vydatné podpory mých přátel jsem napsal 48 bělohradských lodiček. Nechci napsat povídek, fejetonů, příběhů, vzpomínek, vyprávění, protože tyto útvary patří mezi silné pojmy. Raději tedy lodičky.

Milí čtenáři, flotilu čtyřiceti osmi lodiček posílám do vašeho přístavu. Doufám, že dobře u vás zakotví a nebude následovat lodičky, které jsme, my kluci, za Lejdarovým mostem nechtyli. Pluly Mezihořím do Ostroměře, Cidlinou a Labem až do Hamburku.

Jan Petřík - Zub

